

Κάρμεν Σίλβα, Νυκτοκόρα και Γέρο-Κροσφόρ — το Μολών-Λαβέ με την Έουμ-ράλδα, Αριστοκράτιδα Ρουμαίδα, Μαρί-δαρ του Εθρίπου, Χαλκιδικά Αμοκοντόρον και Κουαρμόρον — το "Αι-Αίγ" των Πα-τησίων με το Κεντρί και Κάλυκα Ρόδου — ο Όβελίος της Κλεοπάτρας με τον Σμω-ραϊκόν Κόλπον — ή Κελαιδίστρια με τον "Αγγελον Αγγελινόν, "Ονειρον Θερινής Νυκ-τός, "Ιδανικήν Γλυκύτητα, Κεντρί και "Αρ-χιχαλαμπουοιστήν" — ο Κασσιός "Ηλιος με το Κεντρί Λευκήν Περιοστράν, Ζαπ-πίδα, "Αντάρ Γκατέ, Κάκλιαν και Κεντρί — το "Ανήσυχον Πνεύμα με το Λουλοδί της Καρδιάς, Κεντρί, "Αμυρλίδα, "Ιδανικήν Γλυκύτητα και Γλυκείαν Καρδίαν — ή Πει-ραϊκή Νύξ με την "Ιδανικήν Γλυκύτητα, Πασίμαγον, "Απόγονον του Νέστορος, "Ερη-μίτιδα και Ποίος Είμαι — ο Σταυρός της Θαλάσσης με την "Αριστοκράτιδα Ρουμαίδα Δρόσον της Ερήμου, Σπήλαιον Δοξαπατρή, Σημαίαν της Αγίας Λαύρας και Τράταν του Εθρίπου — ο Γρατικός με τον Λοξίαν, Πέ-κο του Παρνασσού, Μενεξεδέσιο Μπουκετάκι, Αδραν της Κερκύρας και Τρεμοσβήνον "Αστέ-ρι — ο Παταράς με την Κελαιδίστραν, ο "Τασηφραός "Ιππέος με την Λευκήν Α-κακίαν και Γαμβέτταν.

Από ένα γλυκό φίλακι στέλλει ή Δεί-πλασις προς τους φίλους της: (Αρχιχαλαμπου-ριστήν, (δ κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί δι' όλα γράφεις περί των επιστολών του.) Κορινθιακόν Κόμμα, (δλα δσα μου έστειλες μου ήρσαν, και τα Η Πνεύματα επίσης.) (Κ. Π. Κατσι-ρόν, Μαθρο Σύνετρο (υπόθετω, δι κανείς δέν θά ήμπορούσε να σου δώση θετικάς πληροφορίας δια την ζωήν... την αρχίζουσαν μετά θάνα-τον!) "Ιωάννην Δ. Φιλιππόπουλον (έστει-λα.) "Αστέρα της "Ανατολής (έστειλα εκ νέου.) Δροσούλαν της "Οσσης (σε συγχαίρω δια την έπιτυγίαν του μπαμπά' άλλην έπιστο-λήν σου δέν έλαβα.) Λευκόν Κόττον ([Ε] δια την ώραιαν έπιστολήν, ευχαριστώ πολυ δια το νέον έσπάζημα.) Μαρκήσιον Δάλδουίνον, Γρατικόν, Νέμφοη του Σηκουάνα, Τόσον του Φουβόου (βραβείον έστειλα.) "Ερεβώδη Νύκτα (θά τηρήση; λοιπόν την υπόσχεσί σου; να σε ιδώ!) Χειμωνιάτικον "Ηλιον, (έστειλα; ευχαριστώ πολυ δια την προθυμίαν της άνα-νεώστας.) Κρόταλον, (δέν είνε ο ήχον αυτό το ψευδώνυμον, έπομένως ή πληροφορία σου θά ήτα άκατανόητος;) Θεσσαλικόν "Ανθος (έμπρός λοιπόν! είνε καιρός να τους έγγραφης.) "Ερημίτιδα, Γεράσιμον Π. "Αλεβιτάτον, Βροντήν του Διδός, "Αμετάβλητον Καρδίαν, (ποιους τόνους θέλεις δια βραβεΐον;) "Ανήσυ-χον Πνεύμα, Μικράν "Αμα(ώνα, Πειραϊκήν Νύκτα (σε άνασπαζονται δλοι!) Κυκλαμιάν βόρβοτατος; δ' συλλογισμός σου.) Σταυρόν της Θαλάσσης, Ποίος Είμαι (τόσον άραά λοιπόν θά μου γράψης; έπίθυμοσα να μου έγγραφης πυκνότερα, αλλά, προς Θεού! με άραιότερον γράψιμον, διότι έστραβώθηκα δια να σε διαβά-σω!) "Ερυθρόν Νέφος (και σύ, βλέπω, κοιτεύεις να κατανήσης άδιάβαστος...) Παταράς, "Απόγονον του Νέστορος, "Ελληνικήν Ση-μαίαν (έλαβα.) "Υπερηφανον "Ιππέα (πολυν καιρόν ήκαμες να μου γράψης; άλλ' άς έλπίσω εις το μέλλον) Πολύχρωμον Χρυσάλλι (έλαβεν εις το Γραφεΐον μου και τα έλαβε' μπά! και σύ μωφ;) Λουλοδί της Καρδιάς ([4Ε] δια την ώραιαν και καλλιγραφικωτάτην έπιστολήν.) Δ. Η. "Αμούργηη, Πεπρωμένον (έχει καλώς; εμπορείς να στείλης 10 τετράδια.) Αδραν του Πηλίου, (έλήθησαν; αν είνε καλά, θά το μά-θης άργότερα.) Θεσσαλικόν "Ανθος κτλ. κτλ.

Είς δσας έπιστολάς έλαβα μετά την 7 Δεκεμβρίον θάπαντήσω εις το προσέχες.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

ΜΟΝΟΝ όσοι θάνατεύσουν την συν-δρομήν των ή θα έγγραφούν δια το 1903 μέχρι τής 15 "Ια-νοουαρίου το βραδυότερον, θά λάθουν μέρος εις την Κλήρωσιν των δώρων τής Διαπλάσεως, των όποιων ο κατάλογος έδημοσιεύθη εις το 49ον φυλλάδιον.

Η Προθεσμία του Β'. Διαγωνι-σμού Ξεσπαθώματος, λήγει έπίσης την 15 "Ιανουαρίου.

Παρακαλούνται οι φίλοι μας ειδικότερος, να μη άναβάλλουν την έγγραφην των ή την άποστολήν των συνδρομητών του Ξεσπαθώματος δια τας τελευταίας ήμέρας τής Προθε-σμίας, προς άποφυγήν τής συσσω-ρεύσεως έγγραφών, όποια δυσχε-ραίνει την ύπηρεσίαν του Γραφεΐου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι λύσεις δεκται μέχρι τής 1 Φεβρουαρίου

Ο χαρτης των λύσεων, επί τού όποιον δύν να γυρωι τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, καλείται εν τή Γραφείω μας εις φανέλλον, εν ήμιστος περιείχι 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.

598. Λεξιγράφος. Πρέπει άρά γε; το πρώτο θά σου "πή. Τάλλα προσωπική άνωτυμια. Κι' αν βάλης κ' ένα έπίρρημα μαζί Φιλόσοφος θά γίνη μ' ευκολία.

599. Μεταγραμματισμός. Το π' με παγόνι Το χ' με θυμόνι.

600. Τετράγωνον μετ' "Αστέρος.

Πολλίς σ' έταξειδεφα, και βέβαια με ξεύρεις. "Αλλ' αν άποφασίσης. Νά μναγραμμάτισης.

Θενά γινώ... Λοιπόν τί λέεις; ύπάρχει έλιψις να [μ' εύρης;]

601. Κυβόλεξον.

602-603. "Αστέια Παροράματα.

604. Διπλή "Ακροστιχίς.

605. "Ελλιποσύμφωνον.

606. Φωνηεντόλεπον.

607. Γρίφος.

ζοντίως "Αμαζών, διαγωνίως δέ πόλις τής "Ελ-λάδος και έντομον.

601. Κυβόλεξον.

602-603. "Αστέια Παροράματα.

1. — "Ομοιος μόν άκούει σε παρακρηά καθίζει 2. — "Ο ύμνος λευτερος κνάτος

604. Διπλή "Ακροστιχίς.

Τάρχηά των ζήτουμένων λέξεων άποτελούν "Αργοναυτήν, τα δεύτερα Νηρηΐδα και τα τρίτα Θεόν:

1, Θεός, 2, Χρονική διαίρεσις, 3, "Αξία ύλική, 4, Πτώσις, 5, Αρχαία πόλις.

605. "Ελλιποσύμφωνον.

606. Φωνηεντόλεπον.

607. Γρίφος.

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Ασκήσεων των 49ον 51 και 49

468. "Αντιών (άν, τυρών.) — 469. Χαλέπιον-Σαλέπιον. — 470. Ρώμο; -μωρός.

471. ΜΕΣΣΗΝΙΟΣ 472. "Ερω; — 473. Υ Ι Α — 473, 1. Πάθος ΣΑ ΠΟΣ Μ Πάρος, Πάρος, δ- Τ Ω Ι Ο ρος, όσος, όσιοι; Η Ν Ο Τ Σ Θ "Οχιος, 2, Δαί- Ρ Ο Ι Ρ μων, δάμων, δη- Ι ΣΑΡΜΑ μων, δήρον, δη- Ο Μ Κ μος, δήλος, ήλος, ΝΑ Γ Κ Α Σ Α Κ Η 3. Βοθς ος, δς.

481. Μοίρις (μ' ρίς.) — 482. Κύων-Λύων — 483. "Αχρίς- "Αχρίς.

484. Α Χ Ε Ρ Ω Ν 485. "Ηράκλειος "Ηρά- κλεια, "Ηράκλειον. Ε Ρ Ω Σ — 486-487. 1, ή Ρ Ι Σ Μάϊων 2, ο Κρίτων (κρείτων.) — 488- 489. 1, Κύων, λύων, "Ιων, λον, λσον, λσος, όσος όρος, πόρος, Πίρος, λίρος, λίκ- κος, λύκος. 2 "Αχρος, λύκον, λύον, λύων λέων. — 490. Τή ανταλλαγή δια των Δ, Φ, έδαφος, φιάλη, φράσις, άφοβος, Φαίθων = φς θ' = ρίλιος βοήθει. — 491. Πάσι μελει όρθως ποιείν. — 492. Κρίνει χρόνος; φίλους, καθως πύρ χρυσόν. — 493. Ευπροσήγορος; γίνου (εϋ, πρϋ, σιγϋ, ρ' άς γ' οίνου.)

481. Μοίρις (μ' ρίς.) — 482. Κύων-Λύων — 483. "Αχρίς- "Αχρίς.

484. Α Χ Ε Ρ Ω Ν 485. "Ηράκλειος "Ηρά- κλεια, "Ηράκλειον. Ε Ρ Ω Σ — 486-487. 1, ή Ρ Ι Σ Μάϊων 2, ο Κρίτων (κρείτων.) — 488- 489. 1, Κύων, λύων, "Ιων, λον, λσον, λσος, όσος όρος, πόρος, Πίρος, λίρος, λίκ- κος, λύκος. 2 "Αχρος, λύκον, λύον, λύων λέων. — 490. Τή ανταλλαγή δια των Δ, Φ, έδαφος, φιάλη, φράσις, άφοβος, Φαίθων = φς θ' = ρίλιος βοήθει. — 491. Πάσι μελει όρθως ποιείν. — 492. Κρίνει χρόνος; φίλους, καθως πύρ χρυσόν. — 493. Ευπροσήγορος; γίνου (εϋ, πρϋ, σιγϋ, ρ' άς γ' οίνου.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ανταλλάσσω εικονογραφημένα δελτάρια μετὰ του έξωτερικού. — Demetrius Bouratinos, rue Socrates 32, Pirée. (B-82)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Εσωτερικού δραχ. 7. — Έξωτερικού φρ. χρ. 8

Δι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Εν "Ελλάδι λεπ. 13. — Εν τώ "Εξωτ. φρ. χρ. 0.13

ΓΡΑΦΕΪΟΝ εν "Αθήναις

"Οδός Πατησίων, αριθ. 11 Β, παρά τα Χαντάκια

Περίοδος Β' — Τόμ 9^{ος} Έν "Αθήναις, 21 και 28 Δεκεμβρίου 1902 Έτος 24^{ος}. — Αριθ. 51-52

ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αλήθεια είμαι εγώ; ... είμαι εγώ ο "Ανανίας, που κάθημαι εις το τραπέζι τής Διαπλάσεως και γρά- φω την κρίσιν τής Δωδεκάτης Κυριακής; ... "Απί- στευτον μου φαίνεται! Μην είνε κανένας άλλος; ... Κική, φέρε μου, σε παρακαλώ, εκείνον τον καθρέ- πτην... Μπα! εγώ είμαι!.. Να μη βλέπω όνειρον; Για άς δαγκάσω την γλώσσάν μου να βεβαιωθώ... "Α! μου "πνεσε... "Ωστε λοιπόν είμαι έξυπνος... "Ωστε λοιπόν είμαι εγώ.

Τί παρήξενα πράγματα που γίνονται εις τον κό- σμον! Το έπεριμένατε σεις ποτέ;... "Οχι; Ούτ' εγώ. "Αλλά πώς συνέθη λοιπόν; θά μ' έρωτήσετε... "Ε, να πώς συνέθη.

Τώρα που ήσύχασα, πρέπει να σας διηγηθώ τα πράγματα, από εξ αρχής. "Ενθυμείσθε, ότι πέρσω τέτοιον καιρόν, ήναγκάσθη να φύγω κάπως άποτίμως και άνωμάτως από το Γραφεΐον τής Διαπλάσεως και από τας "Αθήνας, και να καταφύγω εις το Φάλη- ρον, εις την έπαυλίαν του φίλου μου "Αζαρία. "Ο θυ- μωμένος δέν διαφέρει καθόλου από τον τρελόν. "Εγώ, εις τον θυμόν μου, έκαμα την τρέλαν να στίσω τας έπιστολάς σας και έπειτα ναύτοςξοριοθώ. "Η Διάπλα-

σις ανεγνώρισε την εξορίαν και με διέταξε να μην επιστρέψω εις Αθήνας, έως ότου ήθελεν ερωτηθουν οι φίλοι της και αποφασίσουν περι της τιμωρίας μου...

Εμείνα εις το Φάληρον εν όλοκληρον έτος. Είς το διάστημα αυτό, μόνον μίαν φοράν μου επέτράπη νάναβω δια να ιδω την δρακούλαν του κ. Φαίδωνος. Αμέσως πάλιν κατέβηκα εις την εξορίαν μου. Είπε περιττον να σας ειπω πως έπερασα εις το Φάληρον. Το καλοκαίρι, μαζί με τον φίλον μου Αζαρίαν,

Γιαλό-γιαλό πηγαίναμε Κ' όλο για σας έλέγαμε.

δια να ενθυμηθώ τους στίχους του παλαιού μας φίλου Χαλασμού Κόσμου. Τον χειμώνα πάλιν, όταν έκαμνε πολύ κρύο,

Νεράντζι κατακόκκινο Στή νεραντζιά κρυμμένο,

άναβα το τζάκι κ' έπερνούσα τας ώρας μου με ρεμβασιμούς. Αυτό ακριβώς έκαμνα και χθές, ήσυχώτατος, εις τας τρεις το απόγευμα, όταν κάτω εις την αΐλην της έπαύλεως, ήκουσα ένα παράξενον θόρυβον, ο οποίος όμοιάζε κάπως με διαδήλωσιν.

Τι είνε; έρωτώ τον Αζαρίαν, μ' ένα άοριστον φόβον. Ο Αζαρίας τρέχει άμέσως εις το παράθυρον, (αυτός δεν ήτο φυγόδικος δια να φοβήται,) το άνοίγει, κυττάζει όλίγας στιγμάς και έπειτα αποσύρεται, κλείει το παράθυρον όρμητικώς και μου λέγει.

- Κρύφου!
- Χωροφύλακες;
- Όχι... ή κυρία Διάπλασις...
- Μάνα μου!
- Οι δώδεκα αδελφές σου...
- Συμφορά μου!
- Η κυρά-Μάρθα και ή Πίσσα!

Τρομάρα μου!... Θα με κατεδίκασαν τα παιδιά, και θα έρχονται να με πάρουν για να μου κάμουν την τιμωρίαν... Νά κρυφτώ!

Ντάγκ! ντάγκ! ντάγκ!... άντηχοΰσεν εν τώ μεταξύ ή θύρα κάτω.

Μην άνοιξης... τρέχα να πής του Μανώλη να μην άνοιξη ακόμα... Νά κρυφτώ πρώτα... Ψτ! που είσαι; πές πως έφυγα για την Αμερική... πές πως δεν ξέρεις που είμαι... πές πως λείπω από ένα μήνα!

Και μία και δύο, άναβαίνω στη σοφίτα, βγαίνω στην ταράτσα, και όχυρόνω την πορτίτσα της μ' ένα παληοκάσονο που ήταν εκεί-έξω.

Η καρπούλα μου έτρεμε σαν του πουλιού... Οι φοβερώτερες ιδέες έπερασαν στη στιγμή από το κεφάλι μου... Αν έψήφισαν τα παιδιά να μου κοπή ή γλώσσα... Αν άπεράσιαν να γλύψω τες πλάκες της εκκλησιάς... Αν έπρότειναν να εκτεθώ εις το Γραφείον και να έλθουν όλοι να με πτύσουν;

Πόσην ώραν έμεινα εις την ταράτσαν; Μου έφάνη ότι έμεινα ώρες όλοκληρες. Και όμως, ο ήλιος δεν είχε κινήθι σχεδόν από την θέσιν του, όταν άκούω βήματα τρεχάτα εις την σκαλίτσαν, και συγχρόνως την φωνήν του Αζαρία:

"Ε! που είσαι;... Έβγα έξω... κατέβα κάτω! Μή φοβάσαι τίποτε!... Όλα έδιορθώθηκαν!... Ανανία! έδώ είσαι;

Και ο Αζαρίας ώθησε την πορτίτσαν. Αλλά το παληοκάσονο άντείχε.

- Άνοιξε!... Έν όνόματι του Νόμου και του Βασιλέως!...
- Δεν άνοίγω αν δεν μου πής τί συμβαίνει...
- Μά να, σου είπα: Όλα καλά...
- Και το μέλι γλυκό... Μά τί θέλει έδώ ή Διάπλασις;...

- Ηλθε να σε πάρη.
- Νά με κάμη τί;
- Ό,τι σ' έκαμνε και πριν.
- Μά πως;
- Νά, τα παιδιά, λέει, σε συγχωρούν.
- Άλήθεια, το είπε;
- Το είπε.
- Μην είνε κανένα τέχνασμα;
- Έλα τώρα, κουτεντέ, φοβισιάρη!

Εύχαριστώ πολύ... Και πως τα κατάφερες με τη Διάπλασι; Μην εγίναμε γελοίοι;

Έν τώ μεταξύ ετράθηξα το κασόνι και ή πορτίτσα άνοιξε. Φαίνεται, ότι ο φόβος και ή χαρά έκαμαν τα μουτρά μου κωμικώτατα, διότι μόλις με άντίκρυσεν ο Αζαρίας, δεν ήμπόρεσε να κρατήση τα γέλια και... το χέρι του, το όποτον ύψώθη εις σχήμα πολύ παραδόξου... εύλογιας.

Έλα ντέ! που φοβήθηκες μή σε άπαγχονίσουν... Πάμε κάτω;

Πάμε!... Μά τί είπες της Διαπλάσεως; Στην αρχή της είπα πως δεν είσαι έδώ, πως έφυγες εις άγνωστον μέρος... ίσως στην Αμερική... ίσως στην Αυστραλία... Έπειτα όμως, άμα έμαθα τι συμβαίνει, της είπα: «είμπορεί να είνε και στην ταράτσα... δεν ξέρω... να πάγω μία στιγμή να ιδω...»

Ω, δυστυχία μου! κοροϊδία που θα μου τραθήξουν οι αδελφές μου... Όχι, δεν κάμνει να παρουσιασθώ άμέσως... Πές πως δεν με ήδρες... Έν τώ μεταξύ, ως καθήσουν, ως πιούν τσάι, και αργότερα κατεβαίνω από τη σκάλα της ύπηρεσίας, και κτυπώ τη μεγάλη πόρτα, σαν να έρχόμουν άπέξω.

Από την Αμερική!... Ναι, ή από την Αυστραλία...

Δεν ήμπόρεσα να εκτελέσω αυτό το ώρατον σχέδιον! Αι αδελφαί μου, αι όποισι έμυρίστησαν τί συμβαίνει, ειςέβαλαν εις την σοφίταν και μας έπιασαν... στα πράσα. Ευτυχώς δεν τα έχασα. Απεναντίας εύρηκα όλην την ετοιμότητα του πνεύματός μου. Αμέσως προσποιούμαι τον ξεχλητον από χαράν, και χύνομαι εις τον σωρόν, και αρχίζω αγχαλιάσματα, φιλία, μάτς-μουτς άπ' έκει, που δεν είχαν τελειωμό. Αι αδελφαί μου, ευαίσθητοι σαν κορίτσια, άρχισαν να κλαίουں, και έτσι δεν έλαβαν καιρόν όχι να με κοροϊδέψουν, αλλά ούτε καλά-καλά να μιλήσουν. Μόνον ή Έλπις διετύπωσε μίαν αδιάκριτην έρώτησιν:

Δέν μου λές, αλήθεια, τί έγύρευες στην ταράτσα;
- Ωχ, αδελφή, της λέγω, περίεργη είσαι... άφησέ τα τώρα, και πάμε κάτω που μας περιμένει ή κυρία Διάπλασις!
Νά, είχα λούση τα μαλλιά μου και τα στεγνώνα' στον ήλιο.
- Καλά λοιπόν προτείουν μερικοί να σου τα κόψωμε, είπεν ή Αγάπη. Έτσι θα λείψης, παιδάκι μου, και από τα στεγνώματα!

Κάτω, ή παρουσιάσις μου εις την Διάπλασιν ήτο πολύ σοβαρωτέρα. Η σεβαστή μου κυρία μου έδωσε να της φιλήσω το χέρι, μ' έρίλησε κ' εκείνη στο μέτωπο και μου είπεν:

Είνε το φιλημα της συγγνώμης. Τα παιδιά, με μεγάλην πλειονοψηφίαν, άπεράσιαν να σε συγχωρήσω και να σε πάρω πάλιν εις το Γραφείον δια νάναλάβης τα χρέη σου. Έμπρός λοιπόν. Σε παρακαλώ να ετοιμασθής γρήγορα, διότι θάναίθουμε εις τας Αθήνας με το άλλο τραίνο.

Έλα, ψυχούλα μου, παιδάκι μου, που σ' έπιθύμω! είπεν ή αγαθή Κυρά-Μάρθα, και μάγκάλιασε με δακρυσμέννα μάτια.

Γρρρρρ... γρρρρ... έγουργούριζεν ή Πίσσα μας κ' έτρίβετο στα πόδια μου όλη χαρά.

Δέν έχω λόγους να εύχαριστήσω τα παιδιά δια την κλωσύνη των' είπα τότε με το έπισημότερόν μου ύφος. Βέ-

βαια μου ήξιζε τιμωρία δι' εκείνο που έκαμα, αλλά και αυτή ή εξορία εις το Φάληρον, δεν ήτο μικρά τιμωρία δι' έμέ... Έμεινα έδώ εν όλοκληρον έτος.

Ακριβώς! είπεν ή Διάπλασις. Έφυγες πέρυσι στας 22 Δεκεμβρίου, και σήμερα πάλιν είναι 22 Δεκεμβρίου. Έπίτηδες έπερίμενα δια να συμπληρωθή το έτος. Η ήμέρα της συγγνώμης έπρεπε να είνε ή επέτειος του σφάλματός σου.

Του έγκληματος! άνέραξα, διότι πραγματικώς ήτο έγκλημα εκείνο που έκαμα. Αλλά όρκίζομαι, ότι δεν θα το ξανακάμω ποτέ πλέον, ποτέ!

Και με την διαθεβαίωσιν αυτήν έληξεν ή έπίσημος σκηνή, και όταν μετ' όλιγον εσφύριζεν ο τροχιόδρομος, εζήληθουμεν όλοι περίχαρεις, όχι δια να τον πάρωμεν, αλλά... δια να μας πάρη.

Μόνον ο Αζαρίας έγύρισεν όπισω, εις την έπαυλιν του, λυπημένος δια τον χωρισμόν... Έπρεπε να τον λυπηθώ κ' έγώ τον καίμενο τον φίλον μου, αλλά τόσο ήτο ή χαρά μου, ώστε δεν με άφινε να συλλογισθώ τίποτε άλλο.

Εφθάσαμεν εις τας Αθήνας την ώραν που έδυεν ο ήλιος, κ' εν πομπή και παρατάξει εζεκινήσαμεν δια το Γραφείον. Οι άνθρωποι μας εκύτταζαν με μεγάλην περιέργειαν, αλλά δεν μας έμελε καθόλου.

Εκεί νέα χαρά μ' έπεριμενεν: ή Διάπλασις μου άνήγγειλεν, ότι έγώ θα έγραφα την κρίσιν της Δωδεκάτης Κυριακής! Φαντασθήτε!

Αυτό, προσέθεσεν, είνε άπαιτήσις πολλών φίλων μας, οι όποιοι ήθελαν να διαβάσης όσα γράφουν για σε... Μόνον λογοπαίγνια σου άπαγορεύεται να κάμης...

Γιατί; ήρώτησα ζωηρώς.

Σιγά... Θα ύπακούσης χωρίς άντιλογία. Έν τούτοις σε παραπέμπω εις την έπιστολήν της Θαλασσοπούλας. Εκεί θα μάθης διατι δεν πρέπει πλέον να κάμης λογοπαίγνια.

Ας είνε.
- Λοιπόν, ιδού αι άπαντήσεις των φίλων μας.

Τας βλέπω...
- Η Αγάπη είχε την κλωσύνην να ξεχωρίση και να κατατάξη τας έπιστολάς. Δεν έχεις τώρα, παρα να τας διαβάσης, και γράψης την κρίσιν.

Αύριον, κυρία Διάπλασις.
- Μάλιστα.

Εξενύκτητς σχεδόν άνχνιγώτων τας έπιστολάς σας. Και σήμερα, πρωί-πρωί, εκάθητς εις το Γραφείον δια να γράψω το πιστεύετε τώρα;... Έγώ το έπίστευσα.

Πρώτα-πρώτα θέλω να ιδω αυτήν την έπιστολήν της Θαλασσοπούλας, ή όποια μου άπαγορεύει εις το έξής τα λογοπαίγνια. Ιδού τί γράφει:

«Νομίζω ότι μεγαλητέρα τιμωρία δια τον Ανανίαν δεν είνε ή αυτή αυτή ή Κυριακή. Ο άχάριστος εγινε σ τοιχεϊν (στοιχειό δηλαδή ε; εύχαριστώ!) δια να τον κατάρεψη' άλλ' αυτή μόνη της τον εκδικείται και τον κατατάσσει μεταξύ των ζώων, (ώ, είμαι ύπόχρεως!) καλεϊ δε ήμās ως ζωοφίλους να τον κρίνωμεν, — από κριτής κρινόμενος! — και μας δίδει καλήν εύκαιρίαν να τον εκδικηθώμε, αν δεν μας κρίνη έπεικώς. Θα εδρη τα αντίποινα της χειροδικίας του από τους σχισμένους. Έγώ όμως, έπειδή κατάλέγομαι μεταξύ των έχόντων εύσπλαχνον και εύγε-

νή την καρδιαν ζωοφίλων, (καλέ τί λόγος!) τον συγχωρώ!!)
α Να λέγωμεν όμως και την μαύρην αλήθειαν: ή προηγούμενη Κυριακή ήτο όλιγον ψυχρά ένεκα της άπουσίας των α λογοπαϊγιών του Ανανία. — Είς το έξής, ούτω θα ονομάζονται τα λογοπαίγνια του, αφού δεν έχη λογικόν. — Τούτο, παρακαλώ, να μή περιέλθη εις γνώσιν του φυγοδικου, δια να μή το πάρη άπάνω του.»

Αυτό μ' άκουε! να το πάρω κι' άπάνω μου! Ένα λογοπαίγνιον εκεί που με χαντακόνει, μ' εξαφανίζει, μ' εκμηδενίζει... Α, ναι, έχει δικηο ή κυρία Διάπλασις. Αφού τα λογοπαίγνια μου μ' ένα α, — αλλά και με το σχισμον των έπιστολών, — γίνονται αλογοπαίγνια, δεν πρέπει πλέον να ξανακάμω. Αυτό μου το επιβάλλει το φιλότιμον.

Αλλά έννοια σου, κυρά Θαλασσοπούλα, και να ιδής τί έχεις να πάθης! Σε παραπέμπω εις τον Πίνακα των Βραβείων.

Έν τούτοις κρατηρώ ότι αι έπιστολαί είνε σχετικώς όλίγαί... Και όμως κανέν σ τοιχεϊν δεν συνήργησεν αυτήν την φοράν... Η Διάπλασις μου είπεν άπλώς ότι ή Αγάπη κατέταξε τας άπαντήσεις... Μπρέ! μήπως αυτή, από την πολλήν της αδελφικήν αγάπην, έκαμε καμμίαν λαθοχειρίαν, καμμίαν καλπονοθήσειν δια να με βγάλη λάδι;

Μήπως εξηφάνισε τας έπιστολάς που με κατεδίκαζαν, δια να πλειονοψηφίσουν όσαι με άθώωναν;... Αυτό θα είνε! αυτό χωρίς άλλο!... Ερώτησα την Αγάπην, και μου το ήρνήθη έντότως. Παρατήρησα όμως ότι εγινε κατακόκκινη... Περιεργον! δεν ήξεύρω κ' έγώ τί να ειπω. Διότι δεν πιστεύω ότι όλοι σχεδόν ήθελαν την άθώωσιν μου. Αλλά να σας ειπω την αμαρτίαν μου; δεν έτόλμησα νάνακονίσωω την ύποψίαν μου εις την Διάπλασιν, μήπως εγί-

νετο καμμία φασαρία και μ' έστελλεν όπισω εις το Φάληρον. Ας κάμω λοιπόν την κρίσιν με τας έπιστολάς που έχω εμπρός μου, και έπειτα βλέπομεν.

Η Διάπλασις σας είχε κάμη δύο έρωτήσεις. Α' τί φρονείτε περι των ζωοφίλων; και Β' ποια τιμωρία νομίζετε ότι έπρεπε να μου επιβληθί. Η πλειονοψηφία άποφαινεται υπέρ των Ζωοφίλων και υπέρ του Ανανία. Μερικοί κακόβουλοι είπαν ότι ή Διάπλασις ήθέλησε να με κάμη ζών, και δι' αυτό μ' έβαλεν εις την ιδίαν Κυριακήν. Αυτοί όμως κάμουν λάθος, διότι τώρα δεν πρόκειται περι ζώων αλλά περι ζωοφίλων, οι όποιοι, αν δεν άπατώμαι είνε άνθρωποι. Υπάρχει λοιπόν κάποια διαφορά...

Ο Τυδεύς, προς το παρόν — δηλαδή μέχρι του δευτέρου Διαγωνισμού Εσπαζθώματος, — είνε ο κορυφαίος. Ας ιδώμεν λοιπόν πρώτα την έπιστολήν του. Ο Τυδεύς φρονεί, ότι οι ζωοφιλοι είνε πολύ καλοί άνθρωποι, διότι αφού αγαπούν τα ζώα, θαγαπούν βέβαια και τους ανθρώπους. Έν τούτοις έγνώρισ μερικώς οι όποιοι άγαπούν τα ζώα περισσότερο από τους ανθρώπους. Αυτοί βέβαια είνε μονομανείς! Και ως παράδειγμα φέρει ένα γείτονά του, ο όποιος ζή αποκλειστικώς με τον σκύλον του, «ως να ήτο αδελφός του» και τον έχει σαν άνθρωπον, και του φορεί φέσι, και τον έμαθε να κινίτζη πίπαν!! Και ο Τυδεύς επιλέγει: «Οσοι πιστεύουν εις την μετεμψύχωσιν, πρέπει να παραδεχθών

«δὲν γείτονας μου προτιήτερα ἦτο σκύλος.» Περὶ ἐμοῦ ὁ Τυδεύς, θεωρῶν τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀναρμόδιον νὰ γίνῃ δικαστὴς μου, δίδει ψῆφον λευκὴν.

Τὰ ἴδια φρονεῖ περὶ τῶν ζωοφίλων καὶ ἡ Ἀγριοβιολέττα,

«Ἔχει φίλιες στενὲς μὲ ἕνα ἀκανθόχοιρον.» (Σελ. 404, στήλ. α΄.)

ἡξέυρω ἴσως οἱ παθόντες κρίνουν καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἀπλοῦς θεατὰς.» Ὅχι, ὄχι! Ἰσα-ἰσα οἱ παθόντες δὲν ἔχουν ψυχραιμίαν διὰ νὰ κρίνουν δικαίως. Δίδεις ἐνός ἕνα ράπισμα, καὶ ἐκεῖνος βγάξει τὸ πιστόλι νὰ σε σκοτώσῃ, νομίζων δὲ τι αὐτὸ σοῦ πρέπει. Ὁ ἀπαθὴς δικαστὴς ὅμως σὲ καταδικάζει μόνον εἰς φυλάκισιν δύο ἡμερῶν!

Ἡ Ζουλέττα, ἡ ὁποία μὲ ἀθώνει ἐπίσης, — «διότι εἶνε κρίμα ὁ καϊμένος! ἄς θυμηθῶμε δὰ καὶ πόσες φορές μᾶς διεσκέδασε μὲ τὰ ἀστεῖά του, μὲ τὰ καλαμπουριά του...» — δικαιολογεῖ πολὺ τοὺς ζωοφίλους λέγουσα: «Ἦναι ἄλλη πλέον εὐχάριστη συντροφία ἀπὸ ἕνα χαριτωμένο μαλλιάρῳ σκυλάκι, μὴ μαργιόλα γατίτσα, ἢ μερικά μελωδικὰ πουλάκια σὲ κλουβί;...»

Αὐτὰ ὅλα τὰ ἐννοῶ, Ζουλέττα. Φαντάσου ὅμως ὀλίγον καὶ τὴν φίλην μας Ἐκάτην, — ἄς τῆς βάλω τὸ νέον τῆς ψευδώνυμον, — ἡ ὁποία μᾶς γράφει ὅτι ἔχει φίλιες στενὲς μὲ ἕνα... μὲ ἕνα... ἀκανθόχοιρον! Καὶ τὰ γατάκια; Ἦθελαν πολὺ νὰ το ἤξευρα. Κ' ἕνα ἄλλο ἀκόμη: τί τρώγει αὐτὸς ὁ κύριος ἀκανθόχοιρος; Μήπως τρώγει τὴν... τσοκολάταν, ποῦ θὰ ἐστραγγίσει ἢ Ἐκάτη εἰς ὅποιον ἀνεκάλυπτε τὸνομά της;

Ἔρχεται τώρα μία μεγάλη σειρά ἐπιστολῶν, πολὺ καλογραμμένων, αἱ ὁποῖαι λέγουν σχεδὸν τὰ ἴδια. Τὰς περὶ εἰς μίαν ταχεῖαν ἐπιθεώρησιν: — Ἀγίος Πέτρος (θαυμάσιος ἐκεῖνος ὁ κυνηγός, ποῦ ἔτρωγε τὰ πουλάκια, τὰ ὅποια εἶχε φονεύσῃ, φάλλων τὸν ἀναβαλλόμενον κατὰ τῶν βασιανίζοντων τὰ ζῶα!) Νάουτοπούλα τῆς Κρανάης (ἡ ὁποία συμβουλεύει τὴν Διάπλασιν νὰ παγορεύσῃ εἰς τὸν Ἀζαρίαν

νὰ μὲ δέχεται εἰς τὴν ἑπαυλίαν του «ὅταν εὐρίσκωμαι εἰς στενόχωρον θέσιν!») Ἀσπρὸ Ποντικᾶκι, (κατὰ τὸ ὅποιον, οἱ ζωοφίλοι ἀποδεικνύουν «ἀθωότητα μέχρι βλακείας») Δαίμαργο Ποντικί, (τὸ ὅποιον τελειώνει μὲ τὸ ἐξῆς τετράστιχον:

Τὸν Ἀνανία κάλεσ' ἀπὸ τὴν ἔξορίαν
Καὶ δὸς του, Διαπλάστω μιν, αὐτὴ τὴν τιμωρίαν:
Τὰς ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν βάλονε νὰ διαβάσῃ
Καὶ τότε θὰ ἐντροπισθῇ καὶ ἀπ' τὸ κακὸ θὰ σκάσῃ!

Κόλπος τῆς Ἀτταλείας; Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου, Κορινθιακὸν Κῦμα, Σμαράγδινον Περιθέριον, Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας, κλ. κλ. — καὶ σταματῶ εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀναμμένου Σπίρτου, τὸ ὅποιον μᾶς διηγεῖται μίαν πολὺ συγκινητικὴν ἱστορίαν:

«Ἦτο, λέγει, στὸ χωριὸ ἕνας νέος ἡλίθιος καὶ πτωχότατος, τὸν ὅποιον εἶχαν ἐπωνομάσῃ Παλατιᾶν. Κανένα συγγενῆ, κανένα φίλον δὲν εἶχε, παρὰ μόνον ἕνα σκύλον, τὸν ὅποιον ὁ ἡλίθιος ἔκραζε Χοχό. Ἐξοῦσαν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην τῶν πτωχῶν χωρικῶν, καὶ τῶν πλουσιῶν ποῦ ἐπερνοῦσαν τὸ καλοκαίρι τῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν... Ἐνα πρῶτ', — χειμῶνας, κρῦο δυνατὸ, — ὁ κακομοῖρος ὁ Παλατιᾶς εὐρέθη κοκκαλιασμένος μέσα στὴν καλύβαν του. Τὸν ἐπῆγαν καὶ τὸν ἔθαψαν... Ὁ Χοχός, ἀπὸ τὴν λύπην του, δὲν ἤθελεν οὔτε νὰ φάγῃ οὔτε νὰ πομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ κυρίου του. Καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ κάμποσες ἡμέρας, ἕως ὅτου ἐφόρησεν ἀπὸ τὴν πείνῃ. Εἶνε λοιπὸν νὰ μὴν ἀγαπᾷ κανεὶς τὰ ζῶα, ὅταν ἔχουν τέτοια αἰσθημὰτα, ὅταν δεικνύουν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν, ἢ ὅποια φθάνει μέχρις αυτοκτονίας; Δι' αὐτὸ οἱ ζωοφίλοι μὲ φαίνονται πολὺ καλοὶ καὶ λογικοὶ καὶ δίκαιοι ἄνθρωποι.»

«Ἐξοῦσαν ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην...» (Σελ. 404, στήλ. β΄.)

διότι ἀγαποῦν καὶ ἐπομένως περιποιοῦνται τὰ ζῶα, τῶν ὁποίων ἢ ἀνθρωπότητος ἔχει ἀνάγκην. Ναί! ἀλλ' ὅσοι περιποιοῦνται τὰ ζῶα, δὲν το κάμνουν πάντοτε ἀπὸ ἀγάπην, ἀπὸ αἰσθημα, — τὸ κάμνουν καὶ ἀπὸ συμφέρον, καὶ ἀπὸ ἐγωισμόν. Ὡστε πρέπει νὰ ξεχωρίσωμεν τοὺς γνησίους ζωοφίλους ἀπὸ τοὺς νόθους.

Ἦναι ζωοφίλος εἶνε μία κυρία, τὴν ὁποίαν γνωρίζει ὁ Ἀρχιστράτηγος Δέβει. Αὐτὴ ἔχει ἕνα σκυλάκι καὶ τὸ ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, ὅτε το καθίζει εἰς τὸ τραπέζι μαζί της, — ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ἐπίσημα γεύματα! — καὶ του ἔχει μαχαιροπήρουναν καὶ πετσετάκι, ἀνάλογα μὲ τὸ ἀνίστημά του. Ἦτος θὰ ἐρρῶντισε νὰ του κάμῃ καὶ χεράκι διὰ νὰ τα πιάνῃ... Ἦναι ζωοφίλος, ἀλλὰ ὑπερβολικὴ.

δὲν παρουσιάζουν τίποτε τὸ ἰδιαίτερον, σχετικῶς μὲ τὰς ἀνωτέρω, ὅτε νὰ γίνῃ ἐκτενὴς λόγος περὶ αὐτῶν, χωρὶς νὰ ὑποπέσωμεν εἰς ταυτολογίαν. Καὶ γράφω ἀπλῶς τὰ ὀνόματά τῶν εὐφυῶν ἐπιστολογράφων: Ἀθῶνα Καρδία, Νέος Νάυτης, Αἰγιναία Ἀθηνα, (ἐπιλέγουσα ἐμμέτρως τὰ ἐξῆς:

Γιὰ φαντάσου μὲ τίς σάχλες
Νάπερα καὶ τὸ Βραβεῖο
Νὰ μὲ ζέσταινε λιγάκι
Ποῦ ἐρόφησ' ἀπ' τὸ κρῖο!)

«Ὅτι σου δώσω μὴ δραχμὴν παραπάνω.» (Σελ. 405, στήλ. α΄.)

Τώρα ἔρχεται μία μεγάλη σειρά ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι εἶνε γραμμέναι καλλίτερα ἀπὸ τὰς προηγουμένας. Καὶ ἀναγκάζομαι νὰ τὰς ἐπαινέσω ὅλας μαζί, χωρὶς νὰ ἐπιμεινῶ εἰς λεπτομερείαν, διότι δὲν θὰ ἔφθανεν ὀλόκληρον τὸ φυλλάδιον.

Πρῶτα-πρῶτα ἡ Ἰτέα, μὲ κατὰ ὠραίους στίχους: ἔπειτα δύο ἐνυπνιασταί (ποῦ εἶδαν δηλαδὴ ὄνειρα σχετικὰ μὲ τὴν Κυριακὴν): τὸ Μολὼν Λαβὲ καὶ ὁ Νέμος: ἔπειτα ἡ Μόνωσις, ὁ Μικρὸς Φιλόπατρις, ἡ Πριγκίπισσα Ἐλπίς, ἡ Ἀνέλιπτος Χαρὰ, ἡ Κωπηλάτης Κύθου, τὸ Ἀταβύριον Ρόδου, (δι' ἐξοδικώτατον, ὅσον δὲν πρέπει νὰ εἶνε εἰς ἀπάντησιν Κυριακῆς, ὅπου τὸσον ἐπιθυμητὴ γίνεται ἡ συντομία) ἡ Σημαία τῆς Ἐλευθερίας, ἡ Ἐρεσία Κόρη, ἡ Σιωπηλὴ Νύξ, (ἐμμέτρως) ὁ Ἀγγελοσ Αὐγερῖος, τὸ Κύνειον Ἀσμα κλ. κλ. ὅλοι σχεδὸν ὀμόφρονες, ἐκτιμῶντες τοὺς ζωοφίλους, τοὺς ἀνεῦ ὑπερβολῆς, καὶ προτινόντες, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον, τὴν ἀθωαίαν μου, ἢ δίδοντες, ὅπως ὁ Τυδεύς, ψῆφον λευκὴν.

Ἀπὸ τὴν σειράν αὐτὴν ἐξεχώρισαν τὴν ἐπιστολὴν τῆς Πέτρας Σκανδάλου, ἡ ὁποία πραγματικῶς εἶνε εὐφροσύνη. «Ἡ θεία μου, — γράφει μεταξὺ τῶν ἄλλων, εἶνε μέλος τῆς Ἐταιρείας τῶν Ζωοφίλων. Ὅταν πιάνῃ ἀμαξὴν, κυττάζει νὰ διαλέξῃ ἐκείνην ποῦ ἔχει τὰ χειρότερα, τὰ ισχνότερα ἄλογα. Καὶ πάντοτε πιάνει ὀμίλιαν μὲ τὸν ἀμαξηλάτην:

«— Μὴ γιατί, καϊμένο, ἔτσι λιγνὰ τᾶλόγ' σου;
«— Δὲν εἶνε σόι, κυρά μου.
«— Δὲν εἶνε σόι ἢ μήπως δὲν τα περιποιεῖσαι;...
«— Πῶς δὲν τα περιποιεῖσαι; Μήπως αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ συμφέρον μου;
«— Πρόσεξε, καϊμένο, γιατί εἶνε μεγάλη ἀμαρτία...
Γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ' μήπως τὰ δέρνεις;
«— Ἐ... κάπου, κάπου... χωρὶς ξύλο γίνεται ποτὲ δουλειά;
«— Ἀ, ὄχι... ὄχι... μὲ τὸ ξύλο δὲν γίνεται δουλειά.
Ἐγὼ θὰ σου δώσω μὴ δραχμὴν παραπάνω ἀπὸ τὴν συμφωνίαν μας, ἀλλὰ θὰ μου ὑποσχεθῆς ὅτι δὲν θὰ τα δέρνεις.

«Ὁ καλὸς σου ἀμαξηλάτης τὸ ὑπόσχεται προθυμότερα, πέρνει τὰ λεπτὰ, καὶ... ἀρχίζει στὸ ξύλο τᾶλόγα. Ἡ θεία μου διαμαρτύρεται, τὸν βρῆκει, θέλει νὰ φωνάξῃ ἀστυφύλακα, ἀλλ' ἡ ἀμαξία εἶνε πλέον μακρὰ... Νὰ σου 'πῶ τὴν ἀλήθειαν, Διάπλασί μου, δὲν τὴν ἐννοῶ ἔτσι τὴν ζωοφιλίαν. Εἰμπορεῖς νὰ ἀγαπᾷς τὰ ζῶα, ἀλλὰ ὄχι νὰ κάμνῃς καυγάδες εἰς τοὺς δρόμους μὲ τοὺς ἀμαξάδες!»

Καὶ ὅμως, ἂν ὅλοι ἐκαμναι ὅπως ἡ θεία τῆς Πέτρας Σκανδάλου, ἡ τύχη πολλῶν δυστυχῶν καὶ βασανισμένων ζῶων θὰ ἦτο διαφορετικὴ...

Τώρα πρέπει νὰ ρίψω ταχὺ βλέμμα εἰς τὰς δύο ὑπολειπομένας σειρὰς τῶν καλογραμμένων ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι

Γερ. Λασκαράτος, Ρουμελιώτικον Σταφύλι, Ἀρτεμισία Κοντίδου, Εὐφυῆς Βλάξ, Νυκτολόουδου, Κρόταλος, Μανταρινοφάγος, Ἐξοριστὸς Ναπολέων, Γλυκεῖα Καρδία (καὶ αὐτὴ ἐμμέτρως), Πολύμνια Ἀσκαρία (μὰ τί ἐννοεῖ αὐτὴ ἡ ζωγραφισμένη τιμωρία; τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ποῦ μ' ἔχει μέσα; δὲν ἐκατάλαβα τίποτε) Χωλὸς Διάβολος, Καλὸς Ὀρίσσης, Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, Χαμένη Ἐτυχία, Ἐρημίτις καὶ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου.

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν σειράν, ξεχωρίζω πάλιν τὸ γράμμα τοῦ Χρυσόψαροῦ, τὸ ὅποιον λέγει: «Γενικῶς τὰ παιδιὰ εἶνε ζωοφίλα. Ποτέ μου δὲν εἶδα παιδιὰ, ποῦ νὰ μὴν ἀγαποῦν, νὰ μὴν τρελλαίνονται διὰ τὰ ζῶα. Καὶ ὅπως εἶνε μικρά, ἀγαποῦν περισσότερο τὰ μικρά. Τὸ περασμένο καλοκαίρι, εἰς τὸ χωριὸ, ἔβλεπα τὰ μικρὰ παιδιὰ τοῦ σέμπρου ποῦ δὲν το ἐκουνούσαν σχεδὸν ἀπὸ τὸ κοτέτσι.

«— Ἀγαπᾷς τὰ πουλιά; ἐρώτησα μίαν ἡμέραν τὸν μικρὸν Γεωργάκην.

«Δὲν το ἐκουνούσαν σχεδὸν ἀπὸ τὸ κοτέτσι.» (Σελ. 405, στήλ. β΄.)

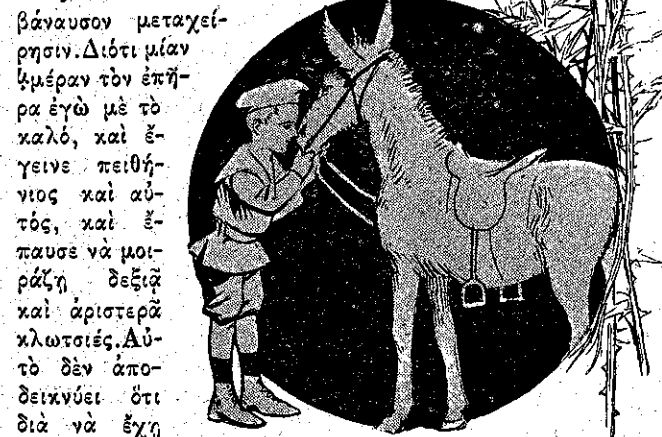
«— Ναι.
«— Καὶ γιατί;
«— Γιατί εἶνε μικροῦτάκια.
«— Καὶ γιατί ἄλλο;
«— Γιατί κάνουν αὐγά.
«— Καὶ γιατί ἄλλο;
«— Γιατί τίποτα.
«— Νομίζω ὅτι ὁ Γεωργάκης ἀγαπᾷ τὰ πουλιά μᾶλλον διότι εἶνε μικροῦτάκια, παρὰ διότι καμνουν αὐγά περισσότερο δηλαδὴ ἀπὸ αἰσθημα παρὰ ἀπὸ συμφέρον. Καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθινὴ ζωοφιλία, τὴν ὁποίαν θαυμάζομεν ὅταν τὴν ἀπαντῶμεν, — πολὺ σπανίως ὅμως, — εἰς τοὺς μεγάλους.» Τὸ εἶπα καὶ παραπάνω.
Ἡ ἄλλη σειρά περιλαμβάνει τὰς ὠραίας ἀπαντήσεις τῶν

έξης: Μικράς Ανοθεσμης, Μονώσεως, Πρωρέως, Δευκόυ Υακίνθου, Πενθούσης Καρδίας, Πανταχοῦ Παρόντος (εὐχόμενου διὰ τοὺς ζωοφίλους νὰ γίνουσι καὶ... ἀνθρωπόφιλοι) Νυκτοκόρακος (ὁ ὁποῖος λέγει τόσον εὐμορφα πράγματα, ὥστε πολὺ θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἦτο συντομώτερος, διὰ νὰ τον χρησιμοποίησω) Ζιζανίου τοῦ Σχολείου, Ἀθανασίου Μούγια, Ἀνδρείας Σουλιώτιδος, (ἡ ὁποία

διὰ τοὺς ζωοφίλους λέγει
"Οτι παρόσημα ἀεῖζει νὰ φοροῦν
Γιατὶ αὐτοὶ θὰ κάμουν, — τὸ προλέγει, —
Κτήνη καὶ ἄνθρωποι νὰ ἐνωθῶν !)

Ἀρχικαλαμπούριστοῦ (ὁ ὁποῖος γράφει μὲ τέσσερα χρώματα μελάνης... ἐκτός μαύρης !) Κρητικοῦ Κασάνου καὶ Κόντε Ραπανάκη.

Καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν σειράν θὰ ξεχωρίσω τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου. Ὁ φίλος μας οὗτος φρονεῖ ὅτι ἡ ζωοφιλία εἶνε ἐπιβεβλημένη καὶ ἀπὸ τὸ αἶσθημα καὶ ἀπὸ τὸ συμφέρον, ὅτι τὰ ζῶα μᾶς ὑπηρετοῦν καλλίτερα διὰ τῆς ἀγάπης παρά διὰ τοῦ μίσους. «Μίαν φοράν, εἰς τὸ Μαρούσι, εἶχα ἕνα γάϊδαρον, (pardon !) ὁ ὁποῖος ἦτο τὸ πλέον πειθήνιον ζῶον τοῦ χωρίου. Καὶ ξεύρεις διατί; Διότι ποτὲ δὲν τον ἔδερα καὶ πάντοτε τὸν ἔπιανα μὲ τὸ καλὸ. Ἀπεναντίας ὁ γάϊδαρος τοῦ φίλου μου Κ** ἦταν πολὺ ἀνυπότακτος, ἀπὸ τὸ πλὴν ξύλο καὶ ἀπὸ τὴν βάνουσον μεταχειρήσιν. Διότι μίαν ἡμέραν τὸν ἐπῆρα ἐγὼ μὲ τὸ καλὸ, καὶ ἔγεινε πειθήνιος καὶ αὐτός, καὶ ἔπαυσε νὰ μοιράζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κλωτσιάς. Αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει ὅτι διὰ νὰ ἔχη κανεὶς καλὸν γάϊδαρον πρέπει νὰ μὴν εἶνε... γάϊδαρος;»

«Πάντοτε τὸν ἔπιανα μὲ τὸ καλὸ.»

Μὲ τὸ pardon, κ' ἐγὼ νομίζω τὸ ἴδιον.

Ἦπολείπεται ἕνας μικρὸς, μικρούτσικος σωρός, ἀπὸ τέσσαρας μόνον ἐπιστολάς. Μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἰουλίας, (ἡ ὁποία ἐδῶ ἦτο τοποθετημένη ἐξ ἀρχῆς,) ἀποτελοῦν τὴν ἀνοθεσμένην τῆς Κυριακῆς μας.

Καὶ ἰδοὺ πρῶτα ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ζωηρᾶς Φλογόε, ἡ περὶ ζωοφίλων περιχολή:

«Περὶ ζωοφίλων δὲν εἰμπορῶ νὰ εἶπω τίποτε, ἐπειδὴ ἐπάνω-κάτω εἶμαι κ' ἐγὼ ζωόφιλος, δηλαδὴ ἀγαπῶ ἕνα ὥραϊον γάτον τῆς Ἀγκύρας. Ἡ ἀγάπη μου ὅμως δὲν εἶνε ὑπερβολικὴ. Τὸν περιποιούμαι, ἀλλὰ δὲν του ἔχω ἰδιαιτέραν κἀργιόλα ν μὲ ὥραϊα τρίχαπτα εἰς τὸ μαξιλάρι, καθὼς ἔκαμνε μία τρελλή (διότι χωρὶς ἄλλο τοιαύτη θὰ ἦτο) Ἀμερικανὴς καὶ εἰς ποῖον ἂν ἀγαπᾶτε; οὔτε εἰς γά-

τον οὔτε εἰς σκύλον, ἀλλ' εἰς τὸ πλέον ἐλεεινὸν καὶ ἀκαθάρτον ζῶον: τὸν χοῖρον ! Ἀ, μ' αὐτὸ καταπῆ πλεόν βλακεία ! ! »

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ὑπερφάνου Ἰππέως:
«Τὸ νὰ ἔχη τις ἕνα σκυλάκι, τὸ ὁποῖον νὰγαπᾶ, ἢ μιὰ γατοῦλα παιγιδιάρη, τὴν ὁποίαν νὰ βλέπῃ νὰ κάμνῃ τοῦμπες ἢ νὰ κυνηγᾷ κανένα κουβαράκι, καὶ νὰ τῆς ἀπονέμῃ δλίγην φιλίαν, τὸ ἐννοῶ. Ἀλλὰ νὰ πέρνῃ ὅμως ἡ γνωστὴ Ἑταιρεία τῶν Ζωοφίλων εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἕνα λαίμαργον γάτον, ὁ ὁποῖος, γιὰ νὰ πηδήσῃ νὰρπάξῃ ψάρια, ἔβγαλε τὸ πόδι του, καὶ νὰ τον βάζῃ στὸ κρεββατάκι, καὶ ἡ νοσοκόμος νὰ κάθεται μὲ τὸ ρολόγι στὸ χέρι γιὰ νὰ του ἀλλάξῃ τὸ κατάπλασμα ἢ νὰ του δίδῃ μὲ τὸ κουταλάκι τὸ ἱατρικόν, εἶνε μοῦ φαίνεται τόσον γελοῖον ὥστε, δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὰ γέλια.

«Διὰ τὴν τιμωρίαν τοῦ Ἀνανία θεωρῶ ἀρκετὸν τὸ ἐξῆς: Ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα πρὸ τοῦ φαγητοῦ νὰ σου λέγῃ: «Ἡμαρτον, Διάπλασις, διὰ τὸ κακὸν τοῦ ἔκαμα εἰς τοὺς μικροὺς σου φίλους», ὅπως ὁ Πέρσης μονάρχης ἔβαλε τὸν ὑπηρετην του νὰ του λέγῃ: «Δέσποτα, μέμνησο τῶν Ἀθηναίων.»

«Ἡ ἀπάντησις τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου, ἡ ποία ἔχει καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς συντομίας:

«Α'. — Οἱ ζωοφίλοι, ὡς ὄντα λογικά, ἀγαποῦν τὰ ζῶα διὰ τὰς πρὸς αὐτοὺς εὐεργεσίας των. Καὶ ἰδοὺ παράδειγμα: ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν γατίτσαν μου Λιλίαν διότι δὲν ἀφίνει ἕγνος ποντικῶν.

«Β'. — Τὸν Ἀνανίαν... νὰ τον καταρασθῆτε νὰ μὴ φυτρώσῃ τὸ μουστάκι του εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ νὰ εἶνε πάντοτε παιδί.»

Καὶ τελευταία ἡ ἀπάντησις τῆς Ἰουλίας Ρέπου ἡ ὁποία εἶνε ἡ ὥραιότερα ἐξ ὄλων.

«Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις,

«Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν Ἐνδεκάτην Κυριακὴν, ἀναγινώσκουσα ἕνα τόμον σου παλαιόν, εἶδα τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀνανία κερηκομώοντος. Τότε δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ διατί μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μου ἡ παροιμία «Πολλὰ μαλλιά, λίγα μυαλά». ἕνα δὲ ψαλλίδι εὐρισκόμενον ἐπὶ τοῦ γραφείου μου μοι ἐνέπνευσεν ἀμέσως μίαν τιμωρίαν διὰ τὸν ψυχογιὸν σου: «Ἀμα κοποῦν τὰ μαλλιά, ἐσκέφθην, θάναπτυχοῦν τὰ μυαλά, ἄρα θὰ παύσῃ τὰς ἀνοησίας, ὡς ἐκείνην τῆς 1ης Κυριακῆς.

«Μ' ἐρωτᾷς ἐπίσης τί φρονῶ διὰ τοὺς ἀγαπῶντας τὰ ζῶα. Ἀλλὰ πλησιάζει τὸ μεσημέρι καὶ φοβοῦμαι μήπως ἡ ἀπάντησίς μου δὲν εἶνε ἀμερόληπτος, διότι ἔχομεν ἀρνάκι ψητὸ.

Σὲ φιλῶ
ἸΟΥΛΙΑ ΡΕΠΟΥ.»

Ἐλαβα ἀφορμὴν νὰ ἐρωτήσω καὶ παραπάνω πῶς συμβιβάζεται ἡ ζωοφιλία μὲ τὴν κρεωφαγίαν. Ἐἶνε τῶντι ζήτημα ἂν οἱ κρεωφάγοι εἶνε εὐχρηστοὶ καὶ ἐντελεῖς ζωοφίλοι. Φαίνεται, ὅτι οἱ μόνον ἀληθινοὶ εἶνε οἱ φυτοφάγοι, οἱ ὁποῖοι δὲν τρώγουσι ποτὲ κρέας, ὅχι μόνον διότι, καθὼς λέγουσι, βλέπεται, ἀλλὰ καὶ διότι δὲν πρέπει νὰ φονεῦνται πρὸς χάριν καὶ τὰ δυστυχεῖ ζῶα.

Ὅσον διὰ τὴν τιμωρίαν ποῦ προτείνει ἡ Ἰουλία Ρέπου, ἡ Διάπλασις ἦτο πολὺ διατεθειμένη νὰ μοῦ τὴν ἐπιβάλῃ, πρῶτον ὡς ἐντελεῖς ἀνώδυνον, καὶ δευτέρον ὡς ὑγιεινὴν καὶ ἐξωραϊστικὴν. «Θὰ ἔλειπαν καὶ τὰ στεγνώματα στὸν ἦλιον, καθὼς παρετήρησε καὶ ἡ Ἀγάπη... Ἀλλ' ἡ Διάπλασις ἐσκέφθη, ὅτι ἂν κοποῦν τὰ μαλλιά, δὲν θάναπτυχοῦν τὰ μυαλά, ἀλλὰ... πάλιν τὰ μαλλιά, τὰ ὁποῖα θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ξανακοποῦν. Χαμένος κόπος λοιπόν, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ εἶχεν ἄλλο ἀποτέλεσμα, παρά νὰ με δεῖξῃ εἰς τοὺς φίλους μας... εὐμορφώτερον. Καὶ αὐτὸ βέβαια δὲν θὰ ἦτο τιμωρία.

Ἡ Διάπλασις λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ μοῦ ἐπιβάλῃ τὴν τιμωρίαν, τὴν προταθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου, νὰ με καταρασθῆ δηλαδὴ νὰ μὴ βγάλω ποτὲ μουστάκι καὶ νὰ μείνω αἰωνίως παιδί. Μὴ μ' ἐρωτήσετε τίποτε περισσότερον, διότι ἐγὼ δὲν ἤξεύρω. Αὐτὰ μοῦ εἶπεν ἡ κυρία Διάπλασις, καὶ αὐτὰ γράφω, διατηρῶν τὴν φαιδρότητά μου, τὴν ἀπάθειάν μου καὶ... τὴν κόμην μου. Ἡ ἴδια ἐπίσης μοῦ ὑπηγόρευσε καὶ τὴν ἀπονομὴν τῶν Βραβείων, τὴν ὁποίαν γράφω ἐδῶ, χωρὶς ἀντίρρησην καὶ χωρὶς εὐθύνην.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ. (Συνέχεια)

Καὶ ποῖος ἤξεύρει μάλιστα, μήπως ἐξ αἰτίας τῆς παραφροσύνης του ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν ἀνεκρήρυχθη βασιλεὺς τῶν Βάγδδων;... Μήπως καὶ οἱ Ἴνδοι τοῦ Φάρ Οὐέστ, καὶ οἱ ἄγριοι τῆς Ὀκεανίας δὲν τιμοῦν τὴν τρελλαν περισσότερο ἀπὸ τὴν φρόνησιν;... καὶ ὁ τρελλὸς δὲν θεωρεῖται παρ' αὐτοὺς ὡς ὄν ἱερόν, ὡς θεματοφύλαξ οὕτως εἰπὲν τῆς θείας χάριτος;... Τὸ ἀληθές εἶνε, ὅτι ὁ δυστυχὴς δόκτωρ ἦτο ἐστερημένος παντελῶς τοῦ λογικοῦ. Καὶ ἰδοὺ διατί δὲν ἐξενίσθη διόλου ἐκ τῆς παρουσίας τῶν τεσσάρων ξένων εἰς τὸ χωρίον, καὶ ἰδοὺ διατί δὲν εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τοὺς δύο ἐξ αὐτῶν ὡς ἀνθρώπους τοῦ εἴδους του, τόσον διαφορετικοῦ ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν Βάγδδων!

— Ἐν μόνον πρᾶγμα ἔχομεν νὰ κάμωμεν, εἶπεν ὁ Κάμης. Βεβαίως δὲν εἰμποροῦμεν νὰ βασισθῶμεν εἰς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ τρελλοῦ αὐτοῦ διὰ νὰνακτῆσωμεν τὴν ἐλευθερίαν μας... — Βεβαίως ὄχι !... εἶπεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Κ' ἐκεῖνα τὰ ζῶα δὲν θὰ μας ἀφίσουν ποτὲ νὰ φύγωμεν... προσέθεσεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Λοιπὸν, ἀρ' εἰ μᾶς παρουσιάζεται εὐκαιρία νὰ φύγωμεν, ἄς φύγωμεν... — Καὶ ἀμέσως, εἶπεν ὁ Κάμης. Ἄς ἐπωφεληθῶμεν τῆς νυκτός...

— Καὶ τῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται ἀπόψε ὄλοι οἱ ἀνθρωποπίθηκοι ! συνεπλήρωσεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. — Ἐλάτε, εἶπεν ὁ Κάμης, διευθυνόμενος πρὸς τὸ πρῶτον δωμάτιον. Ἄς προσπαθῶμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν σκάλαν τοῦ χωρίου καὶ ἄς χωθῶμεν μέσα εἰς τὸ δάσος... — Σύμφωνοι, ἀπήντησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Ἀλλὰ... ὁ ἰατρός; — Τί;... ἠρώτησεν ὁ Κάμης. — Δὲν πρέπει νὰ τον ἀφίσωμεν εἰς χεῖρας τῶν Βάγδδων, ἔστω καὶ ὡς βασιλέα. Τὸ καθήκον μας εἶνε νὰ τον ἐλευθερώσωμεν.

— Ναι, βέβαια, εἶπεν ὁ Τζῶν Κόρτ. Ἀλλ' ὁ δυστυχὴς αὐτὸς δὲν ἔχει πλέον τὰ λογικά του... ἴσως ἐναντιωθῆ... Καὶ ἂν ἀρνηθῆ νὰ μας ἀκολουθήσῃ; — Ἄς δοκιμάσωμεν ὅπως δῆποτε, ἀπεκρίθη ὁ Μάξ Οὐμπέρ, πλησιάζων τὸν Γιοχάουζεν.

Ὁ παχὺς αὐτὸς ἄνθρωπος, — τὸ φαντάζεσθε, — δὲν ἦτο πολὺ εὐχολὸν νὰ μετακινήθῃ. καὶ ἂν δὲν συγκατετίθετο, πῶς θὰ ἤμποροῦσαν νὰ τον σύρουν ἐξω τῆς καλύβης;... — Ὁ Κάμης καὶ ὁ Τζῶν Κόρτ, ἐνωθέντες μὲ τὸν Μάξ Οὐμπέρ, ἤρπασαν τὸν ἰατρὸν ἀπὸ τὸν βραχίονα.

Οὗτος, διατηρῶν ἀκόμη τὴν δύναμιν του, τοὺς ἀπώθησε καὶ ἐξηπλώθη φαρδύς-πλατύς ἐπὶ τοῦ διανοῦ, τινάζων πόδας καὶ χεῖρας, ὡς ὄστρακοδερμον, τὸ ὁποῖον ἀνέτρεψέ τις ἐπὶ τῆς ράχειος

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ:** Ἰουλία Ρέπου [10Ε]
- ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ:** Ὑπερήφανος Ἰππέυς [8Ε]. — Παρηγόρος Ἀγγέλος [8Ε].
- ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ:** Ζωηρὰ Φλόε [6Ε]. — Θαλασσοπούλα [6Ε]. — Χρυσόψαρο [6Ε].
- Α'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ** (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον): Τυδεύς, Μικρὸς Ἀθηναῖος, Πέτρα Σκανδάλου, Ἀναμμένο Σπίρτο, Ἐκάτη.
- Β'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ** (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον): Σεμνὴ Κόρη, Κελαϊδίστρα, Ἀρχιστράτηγος Δέβετ.
- Γ'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ** (ἀπὸ [1Ε] εἰς ἕκαστον): Αἰγιναῖα Ἀθηνᾶ, Ἰτέα, Σιωπηλὴ Νύξ, Γλυκεῖα Καρδία, Ζουλέικα, Ἀγριοβιολέττα, Ἅγιος Ρέπος, Λαίμαργο Ποντικί.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΗΙΑ: Ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Ὅταν δύο ἀδέλφια, — ἀδελφοί, ἀδελφαί, ἢ ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή, — δὲν ἔχουν τὴν ἰδίαν γνώμην, ποῖος πρέπει νὰ ὑποχωρῇ, ὁ μικρότερος ἢ ὁ μεγαλύτερος;»

Αἱ ἀπαντήσεις, — σύντομοι, σύντομοι, σύντομοι ! — πρέπει νὰ σταλοῦν μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ζυγίζε μόνος του ὅσον δὲν ζυγίζομεν καὶ οἱ τρεῖς ! — Δόκτωρ Γιοχάουζεν;... ἀνέκραξε τελευταίαν φοράν ὁ Τζῶν Κόρτ.

Ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης, ὁ Μζέλο-Τάλα-Τάλα, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἔξυσε τὴν μύτην του μὲ τὸν πιθηκικώτερον τρόπον...

— Ὄρισμένως, εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν τίποτε μὲ αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινον κτήνος. Ἐγίνε πιθηκός... ἄς μείνῃ πιθηκός... καὶ ἄς ἐξακολουθήσῃ νὰ βασιλεύῃ ἐπὶ πιθηκῶν !

Δὲν ἔμενε ἄλλο, παρά νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν βασιλικὴν κατοικίαν. Δυστυχῶς, μορφάζων ὄλονέν, ὁ Μεγαλειότατος ἤρχισεν νὰ φωνάζῃ, καὶ τόσον δυνατὰ, ὥστε βεβαίως θὰ ἤκούετο ἂν ἐκεῖ πλησίον εὐρίσκοντο Βάγδδοι.

Ἐξ ἄλλου, ἂν ἔχοντο ἔστω καὶ ὀλίγα δευτερόλεπτα, θὰ ἐξετίθεντο εἰς τὸν κίνδυνον νὰ χάσουν μίαν τόσον εὐνοϊκὴν περίστασιν... Ὁ Ράτζη καὶ οἱ πολεμισταὶ τοῦ ἴσως θὰ προσέτρεχον... Ἡ θέσις τῶν ξένων, συλλαμβανόμενων ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐντὸς τῆς βασιλικῆς καλύβης, θὰ ἐπεβαρύνετο, καὶ τότε ἔπρεπε νὰποδᾶλουσαν πᾶσαν ἐλπίδα περὶ ἀνακτῆσεως τῆς ἐλευθερίας των...

Ὁ Κάμης λοιπὸν καὶ οἱ σύντροφοί του ἐγκατέλειψαν τὸν δόκτωρα Γιοχάουζεν, καὶ ἀνοίξαντες τὴν θύραν, ἐξώρμησαν.

Ἡ Τύχη ἐφαίνετο πρὸς τοὺς φυγάδας εὐνοϊκή. Ὁλος ἐκεῖνος ὁ θύρβος, ὁ ὁποῖος ἀντήχησεν ἐκ τῆς καλύβης, δὲν εἶχε προσελκύσει κανένα. Ἐρημος ἡ πλατεία, ἔρημοι οἱ δρόμοι, οἱ ὁποῖοι ἐξεβαλλον εἰς αὐτήν. Ἄλλ' ἡ δυσκολία ἦτο νὰ εὔρουν τὸν δρόμον διὰ τοῦ σκοτεινοῦ ἐκείνου δαιδάλου, νὰ περιπατήσουν ἀπροσκόπως μεταξὺ τῶν κλάδων, νὰ φθάσουν διὰ τῆς συντομιώτερης ὁδοῦ εἰς τὴν κλίμακα τοῦ Νγκάλα.

Ἐξαφνὰ ἕνας Βάγγδος παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ Κάμη καὶ τῶν συντρόφων του.

Ἦτο ὁ Λδ-Μαί, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ μικροῦ υἱοῦ του. Ὁ μικρὸς, ὁ ὁποῖος κρυφὰ τοὺς εἶχεν ἀκολουθήσει μεταβαίνοντας εἰς τὴν καλύβην τοῦ Μζέλο-Τάλα-Τάλα, ἔτρεξε καὶ εἰδοποίησε περὶ τού-

Τοῦτο ἦτο μέγα εὐτύχημα, διότι καὶ οἱ εἰς αὐτῶν δὲν θὰ ἤδύνατο νὰ εὔρουν τὸν δρόμον τῆς κλίμακας.

Ἄλλ' ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἀπογοήτευσίς των! Ἡ εἰσοδος ἐφρουρεῖτο ὑπὸ τοῦ Ῥάτζη καὶ δεκάδος πολεμιστῶν.

Ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκβιάσουν τὴν διόδον, τέσσαρες αὐτοί, μ' ἐλπίδα ἐπιτυχίας ;

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἐνέμισεν ἔτι ἤλθεν ἡ κατάλληλος στιγμή, διὰ νὰ χρησιμοποίησιν τὴν καραμβίναν του.

Ὁ Ῥάτζη καὶ δύο ἄλλοι εἶχον ἐπιπέσει ἐναντίον του.

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἐπιστοχώρησε μερικὰ βήματα καὶ ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ ὀμίλου.

Ὁ Ῥάτζη, πληγωθεὶς εἰς τὸ στῆθος, ἔπεσε νεκρὸς.

Βεβαίως, οἱ Βάγγδοι

δὲν ἐγνώριζαν οὔτε τὴν χρῆσιν τῶν πυροβόλων οὔτε τὸ ἀποτελεσματικόν. Ὁ κρότος καὶ ἡ πτώσις τοῦ Ῥάτζη τοῖς ἐπροξένησε τρόμον ἀπερίγραφτον. Κεραυνὸς, πίπτων κατὰ τὴν ὥραν τῆς τελετῆς ἐπὶ τῆς πλατείας, δὲν θὰ τοὺς ἐτρόμαζε περισσύτερον. Καὶ οἱ πολεμισταὶ διεσκορπίσθησαν ἀμέσως, ἄλλοι φεύγοντες πρὸς τὸ χωρίον, ἄλλοι κατερχόμενοι τὴν κλίμακα με ταχύτητα τετραχειρῶν.

Ἄλλὰ τότε δάδες ἔλαμψαν πανταχόθεν, καὶ πανταχόθεν προσέτρεξαν Βάγγδοι πολυάριθμοι, ἐκ τῶν περιπλανωμένων εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Νγκάλα. Κραυγαὶ ὀργῆς, ἀπειλαί, χειρονομίαι καὶ βροχὴ βελῶν.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Τζῶν Κόρτ' εἶνα ἀνάγκη!

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ αὐτὸς ἐστήριξεν εἰς τὸν ὦμον τὰς καραμβίνας των, ἐν ᾧ ὁ Κάμης ἐκράτει τὰ φυσίγγια, διὰ νὰ τὰς γεμίξῃ.

Δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν. Δύο Βάγγδοι ἐπληρώθησαν, καὶ τὸ δρυόμενον πλῆθος ἐπιστοχώρησε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ ἀκάτιον, τὸ ὁποῖον ὁ Κάμης εἶχεν ἀπομακρύνῃ ἐκ τῆς ὄχθης, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ρεῦμα, καὶ πρκαυρῆθην ἐξηφανίσθη ταχέως, ὅπισθεν συστάδος μεγάλων δένδρων.

Δὲν πρόκειται νὰ διηγηθῶμεν, — λεπτομερῶς τοῦλάχιστον, — τὰ κατὰ τὸν πλοῦν τοῦτον πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ τοῦ Μεγάλου Δάσους. Ἄν ὑπῆρχον καὶ ἄλλα ἐναέρια χωρία, τοῦτο οἱ δύο φίλοι δὲν θὰ τὸ ἐμάνθανον τώρα. Ἐπειδὴ δὲν ἐστεροῦντο πολεμοφθῶν, ἡ τροφὴ των θὰ ἦτο ἐξησφαλισμένη διὰ τῶν προϊόντων τῆς θήρας, τὰ δὲ διάφορα εἶδη τῶν ἀντιλοπῶν ἦσαν ἄφθονα εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας τὰς πλησίον τοῦ Οὐμπάγκη.

Τὴν ἐπαύριον, τὸ βράδυ, ὁ Κάμης ἔδωσε τὸ ἀκάτιον εἰς ἓν δένδρον τῆς ὄχθης πρὸς διανυκτέρευσιν.

Κατὰ τὸν διάπλουν, ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἐξεδήλωσαν παντοιοτρόπως τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν Λδ-Μαί, πρὸς τὸν ὁποῖον ἡσθάνοντο ἤδη συμπάθειαν ἐντελῶς ἀνθρωπίνην.

Μεταξὺ δὲ τοῦ Λάγκα καὶ τοῦ μικροῦ ὑπῆρχεν ἀληθῆς ἀδελφικὴ φιλία. Καὶ ἦτο δυνατὸν νὰ αἰσθάνεται ὁ νεαρὸς ἰθαγενὴς τὰς ἀνθρωπολογικὰς διαφορὰς, αἱ ὁποῖαι τὸν ἔτασσαν ὑπεράνω τοῦ μικροῦ ἐκείνου πλάσματος ;

Ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἤλπιζαν νὰ καταπέσουν τὸν Λδ-Μαί νὰ τοὺς συνοδεύσῃ μέχρι τῆς Λιμπρεβίλλης. Ἡ ἐπιστροφή θὰ ἦτο εὐκολος διὰ τοῦ ρίου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ ἦτο παραποτάμιον τοῦ Οὐμπάγκη. Ἦρκει μόνον, — καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ σπουδαῖον, — νὰ μὴ ἐφράσσετο ὁ ροῦς του ἀπὸ στενὰ καὶ ἀπὸ καταρράκτας.

Ἦτο ἡ ἑσπέρα τῆς 16ης Ἀπριλίου, ὅταν τὸ ἀκάτιον ἐσταμάτησε, μετὰ εἰκοσιτετράρων πλοῦν. Ὁ Κάμης ὑπελόγιζεν εἰς ὀγδοήκοντα ἕως ἑκατὸν τὰ ἀπὸ τῆς χθὲς διανυθέντα χιλιόμετρα.

Ἀπεφασίσθη νὰ διέλθουν τὴν νύκτα

εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Μετὰ τὰς ἀναγκαίας προετοιμασίας καὶ μετὰ τὸ δείπνον, τοῦ Λδ-Μαί ἀγρυπνοῦντος, οἱ ἄλλοι παρεδόθησαν εἰς ὑπνόν, ὁ ὁποῖος δὲν διαταράχθη κατ' οὐδένᾳ τρόπῳ.

Ὅταν ἐξῆπνησαν, ὁ Κάμης ἠτοίμασε τὰ τοῦ ἀπόπλου, καὶ τὸ ἀκάτιον ἐπρέκειτο νὰ εἰσέλθῃ πάλιν εἰς τὸ ρεῦμα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ Λδ-Μαί, ὁ ὁποῖος ἐκράτει τὸ τέκνον του, ἀνέμενε παρὰ τὴν ὄχθην.

Ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ τὴν ἐπλησίασαν καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς συνοδεύσῃ, — πάντοτε, ἐννοεῖται, διὰ νευμάτων.

Ὁ Λδ-Μαί, κινῶν τὴν κεφαλὴν, ἔδειξε διὰ τῆς μιᾶς μὲν χειρὸς τὸ ρίον, καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὸ δάσος.

Οἱ δύο φίλοι ἐπέμειναν. Ἦθελαν νὰ παραλάβουν μαζὶ των τὸν πατέρα καὶ τὸ παιδίον εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην.

Συγχρόνως ὁ Λάγκας ἐθώπευε τὸν Λδ-Μαί, τὸν ἐφιλοῦσε, τὸν ἐσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του . . . προσεπάθει νὰ τον σύρῃ πρὸς τὸ ἀκάτιον.

Ὁ Λδ-Μαί δὲν ἐπρόφερε παρὰ μίαν λέξιν :

— Νγκόρα !

Ναί . . . ἡ μητέρα του εἶχε μείνῃ εἰς τὸ χωρίον, καὶ πλησίον τῆς ἠθελε νὰ ἐπιστρέψουν ὁ πατέρας του καὶ αὐτὸς . . . Ἦτο ἡ οἰκαγένεια, τὴν ὁποῖαν τίποτε δὲν ἠμποροῦσε νὰ χωρίσῃ !

Οἱ τελευταῖοι ἀποχαιρετισμοὶ ἐγίναν, ἀπ' οὐ ἐδόθησαν εἰς τὸν Λδ-Μαί καὶ εἰς τὸν μικρὸν τρόφιμα ἀρκετὰ διὰ τὸ ταξίδιον τῆς ἐπιστροφῆς μέχρι τοῦ Νγκάλα.

Ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ δὲν ἐκρυψαν τὴν συγκίνησιν των ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι δὲν θὰ ἐπανέβλεπον ποτε πλέον τὰ δύο ἐκεῖνα ἀγαθὰ καὶ ἀφωσιωμένα πλάσματα, μολοντί τόσοσιν κατωτέρας φύσεως.

Ὁ Λάγκας ἐξ ἄλλου δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ κλαύσῃ, ἄφθονα δὲ τὰ δάκρυα κατέβρεξαν ἐπίσης τὰς παρειὰς τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ παιδίου.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Τζῶν Κόρτ, παραδέχεσαι τώρα ὅτι τὰ ὄντα αὐτὰ ἀνήκουν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ;

— Ναί, Τζῶν, διότι ἔχουν, ὅπως ὁ ἄνθρωπος, τὸν γέλωτα καὶ τὰ δάκρυα.

Τὸ ἀκάτιον εἰσῆλθεν εἰς τὸ ρεῦμα, καὶ ἀπὸ τὴν καμπὴν τῆς ὄχθης, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του ἔστειλαν τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν πρὸς τὰ δύο ἐκεῖνα ἀγαθὰ πλάσματα.

Αἱ ἀκόλουθοι ἡμέραι, 20 καὶ 21 Ἀπριλίου, καταναλώθησαν διὰ τὸν κατάπλουν τοῦ ποταμοῦ μέχρι τῆς συμβολῆς του μετὰ τοῦ Οὐμπάγκη. Ἐπειδὴ τὸ ρεῦμα ἦτο ταχύτατον, τὸ διανυθὲν διάστημα ἀπὸ τοῦ Νγκάλα δὲν πρέπει νὰ ἦτο μικρότερον τῶν τριακοσίων χιλιομέτρων.

Ὁ ὁδηγὸς καὶ οἱ σύντροφοί του εὐρί-

σκοντο ἤδη παρὰ τὰ στενὰ τοῦ Ζόγγου, σχεδὸν εἰς τὴν γωνίαν, τὴν ὁποῖαν σχηματίζει ὁ ποταμὸς, κλίνων πρὸς νότον. Ἐπειδὴ εἰς τὰ στενὰ ταῦτα τὸ ρεῦμα ἦτο ὀρμητικώτατον, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ το διέλθουν μετὰ τὸ ἀκάτιον, καὶ διὰ

νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν πλοῦν, ἔπρεπε νὰ κάμουν ἀπέβασιν καὶ ρυμούλκησιν.

Τὸ δρομολόγιον τοῖς ἐπέτρεπε νὰ κολουθήσουν περὶ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Οὐμπάγκη, εἰς τὸ μέρος τὸ μεταξὺ τοῦ ἀνεξαρτήτου Κόγγου καὶ τοῦ

Γαλλικοῦ Κόγγου Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐπίπνονον αὐτὴν πελοπορίαν, τὸ ἀκάτιον ἦτο ἀπειρῶς προτιμώτερον.

Ὅχι μόνον θὰ ἐκοπίαζαν ὀλιγώτερον, ἀλλὰ θὰ ἐκέρδιζαν καὶ καιρὸν.

Εὐτυχῶς ὁ Κάμης ἠμπόρεσε νὰ περὶ τὴν ρυμούλκησιν.

Πέραν τῶν στενῶν τοῦ Ζόγγου, ὁ Οὐμπάγκης εἶνε πλωτὸς μέχρι τῆς συμβολῆς του μετὰ τοῦ Κόγγου. Καὶ τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα δὲν εἶνε σπάνια εἰς τὴν ζώνην ταύτην, ὅπου ὑπάρχουν καὶ χωρία καὶ κωμοπόλεις.

Τὰ 500 χιλιόμετρα, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ τέρμα, ὁ Κάμης καὶ οἱ φίλοι του τὰ διήνυσαν δι' ἐνὸς τῶν ἐμπορικῶν τούτων πλοίων, ἢ μᾶλλον πλοιαρίων. Οὕτω τὴν 26 Ἀπριλίου ἐσταμάτησαν εἰς μίαν κωμόπολιν τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης. Ἀμέσως ἐκεῖ διωργανώθη ἓν κερβάνιον, τῆ φροντίδι τοῦ ὁδηγοῦ, τὸ ὁποῖον, βαδίσαν κατ' εὐθείαν πρὸς δυσμὰς, ἐπέραςε τὰς ἀπεράντους ἐκεῖνας κογγικὰς πεδιάδας εἰς διάστημα εἰκοσιτεσσάρων ἡμερῶν.

Τὴν 20 Μαΐου, ὁ Τζῶν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ὁ Κάμης καὶ ὁ Λάγκας

ἔφθασαν εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην, ὅπου οἱ φίλοι των, ἀνήσυχτοι διὰ τὴν παρατεταμένην ἐκείνην ἀπουσίαν, τοὺς ἐδέχθησαν μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

Οὐτε ὁ Κάμης, οὔτε ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς θὰ ἐχωρίζοντο τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ

ἔφθασαν εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην, ὅπου οἱ φίλοι των, ἀνήσυχτοι διὰ τὴν παρατεταμένην ἐκείνην ἀπουσίαν, τοὺς ἐδέχθησαν μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

Οὐτε ὁ Κάμης, οὔτε ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς θὰ ἐχωρίζοντο τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ

ἔφθασαν εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην, ὅπου οἱ φίλοι των, ἀνήσυχτοι διὰ τὴν παρατεταμένην ἐκείνην ἀπουσίαν, τοὺς ἐδέχθησαν μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

Οὐτε ὁ Κάμης, οὔτε ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς θὰ ἐχωρίζοντο τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ

ἔφθασαν εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην, ὅπου οἱ φίλοι των, ἀνήσυχτοι διὰ τὴν παρατεταμένην ἐκείνην ἀπουσίαν, τοὺς ἐδέχθησαν μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

Οὐτε ὁ Κάμης, οὔτε ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς θὰ ἐχωρίζοντο τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ

ἔφθασαν εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην, ὅπου οἱ φίλοι των, ἀνήσυχτοι διὰ τὴν παρατεταμένην ἐκείνην ἀπουσίαν, τοὺς ἐδέχθησαν μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

Οὐτε ὁ Κάμης, οὔτε ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς θὰ ἐχωρίζοντο τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ

ἔφθασαν εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην, ὅπου οἱ φίλοι των, ἀνήσυχτοι διὰ τὴν παρατεταμένην ἐκείνην ἀπουσίαν, τοὺς ἐδέχθησαν μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

Οὐτε ὁ Κάμης, οὔτε ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς θὰ ἐχωρίζοντο τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ

ἔφθασαν εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην, ὅπου οἱ φίλοι των, ἀνήσυχτοι διὰ τὴν παρατεταμένην ἐκείνην ἀπουσίαν, τοὺς ἐδέχθησαν μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

Οὐτε ὁ Κάμης, οὔτε ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς θὰ ἐχωρίζοντο τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ

ἔφθασαν εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην, ὅπου οἱ φίλοι των, ἀνήσυχτοι διὰ τὴν παρατεταμένην ἐκείνην ἀπουσίαν, τοὺς ἐδέχθησαν μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

Οὐτε ὁ Κάμης, οὔτε ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς θὰ ἐχωρίζοντο τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ

ἔφθασαν εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην, ὅπου οἱ φίλοι των, ἀνήσυχτοι διὰ τὴν παρατεταμένην ἐκείνην ἀπουσίαν, τοὺς ἐδέχθησαν μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

Οὐτε ὁ Κάμης, οὔτε ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς θὰ ἐχωρίζοντο τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ

ἔφθασαν εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην, ὅπου οἱ φίλοι των, ἀνήσυχτοι διὰ τὴν παρατεταμένην ἐκείνην ἀπουσίαν, τοὺς ἐδέχθησαν μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

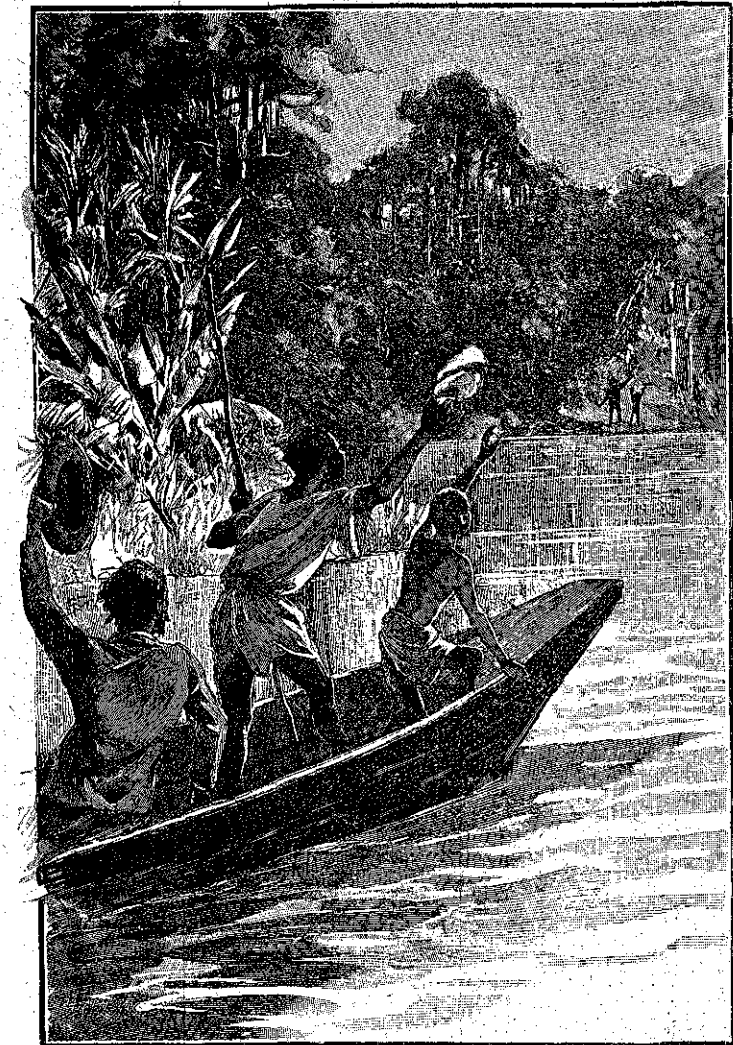
Οὐτε ὁ Κάμης, οὔτε ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς θὰ ἐχωρίζοντο τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ

ἔφθασαν εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην, ὅπου οἱ φίλοι των, ἀνήσυχτοι διὰ τὴν παρατεταμένην ἐκείνην ἀπουσίαν, τοὺς ἐδέχθησαν μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

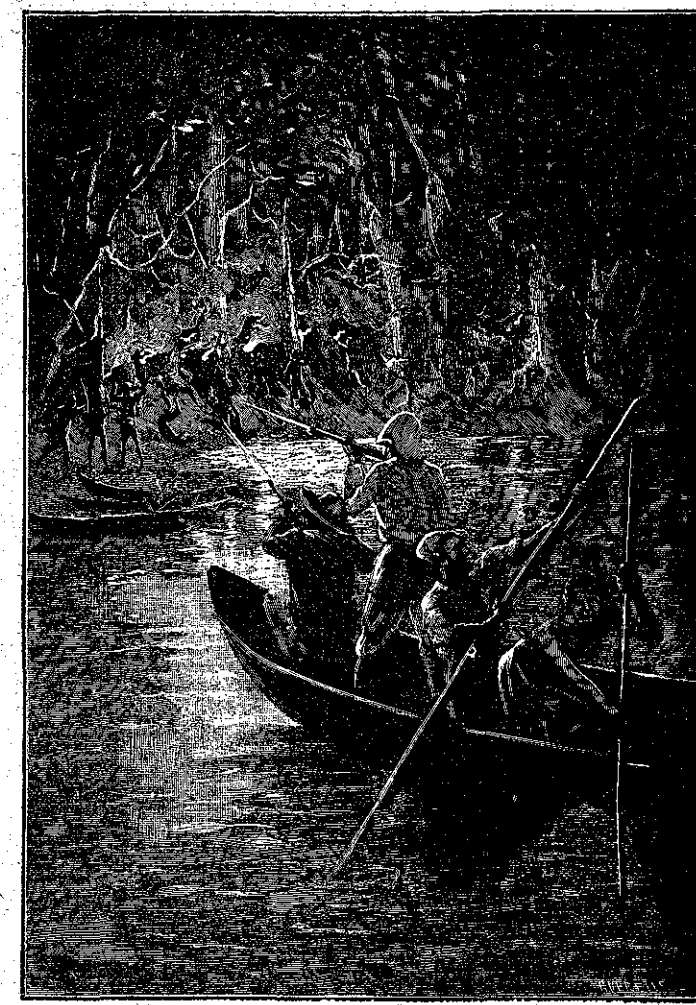
Οὐτε ὁ Κάμης, οὔτε ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς θὰ ἐχωρίζοντο τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ

ἔφθασαν εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην, ὅπου οἱ φίλοι των, ἀνήσυχτοι διὰ τὴν παρατεταμένην ἐκείνην ἀπουσίαν, τοὺς ἐδέχθησαν μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

Οὐτε ὁ Κάμης, οὔτε ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς θὰ ἐχωρίζοντο τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ

Ἐστειλαν τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν. (Σελ. 409, στήλ. α΄.)

Δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν. (Σελ. 408, στήλ. γ΄.)

του τὸν πατέρα του. Οὗτος, φοβηθεὶς κινδύνον διὰ τὸν Κάμη καὶ τοὺς συντρόφους του, ἔσπευσε νὰ τοὺς ἀνταμῶσῃ. Ἐννοήσας τότε ὅτι ἐζήτουν νὰ δραπέτεύσουν, προσεφέρθη νὰ τοὺς χρησιμεύσῃ ὡς ἑδηγός.

οἱ ὁποῖοι εἶχον προπορευθῆ. Ὁ Τζῶν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ὁ Λάγκας καὶ ὁ Κάμης ἀφέθησαν οὕτως εἰπεῖν νὰ διλοσθήσουν, χωρὶς νὰ παντήσουν πρόσκομμα. Καὶ ἀφοῦ εὐρέθησαν κάτωθεν τοῦ ἐναερίου χωρίου, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ «ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΑΣΟΥΣ»

Ἄλλα τὸ μείδιμα τοῦ Βαλεντίνου εἶνε ἀκόμη ὀλίγον μελαγχολικόν: ἀπέναντι τῆς εὐτυχίας, τῆς ἐρχομένης ἀποτόμῳ, ἡ ψυχὴ, ἡ βασιμισμένη, δειλιᾷ καὶ δὲν τολμᾷ νὰ πιστεῦσῃ...

Ἐλα λοιπὸν, μικρὲ μου Κερκόζ! Θάρρος! Εἰμπορεῖς νὰ πιστεῦσῃς τοὺς ὀφθαλμοὺς σου... Ναι, ἐκεῖνος ποῦ σὲ κυττάζει μὲ τρυφερότητα, εἶνε ὁ πατέρας σου! νὰ καὶ οἱ περιγίαικοι τοῦ Κερκόζ, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπιστρέφουν αἱ περι-

«Εἰς τὸ ἀβρὸν κρεβάτι τῆς παιδικῆς τοῦ ἡλικίας.» (Σελ. 410, στήλ. α'.)

στεραί, ὅπως τὸ ἔκαμναν πάντοτε κάθε βράδῳ...

Ἄφου ἐτελείωσε τὸ συμπόσιον, καὶ ἀφου ἐφωταγωγήθη τὸ πάρκον μὲ μυρία φαναράκια, κρεμασμένα εἰς τὰ δένδρα, ὁ Βαλεντίνος εὗρεθῆ μὲ ἀρκετὴν δύναμιν καὶ μὲ ἀρκετὴν παιδρότητα, ὥστε νανοῖσῃ τὸν χορὸν. Ἐπῆρε λοιπὸν τὸ χέρι τῆς χαριτωμένης δεσποινίδος Ὑβόννης Κοντοῦ, καὶ μὲ τὴν καλαιάν του κομψότητα, τὴν ἀπαράμιλλον, ἐχόρευσε τὸν πρῶτον γῦρον. Ἄλλα ἓνα μόνον γῦρον! Ἐπειτα ὁ Ἰωάννης Κερκόζ ἐπενέβη, ἐπιμένων νὰ ὀδηγήσῃ τὸν ἀδελφόν του εἰς τὸ κρεβάτι.

Καὶ εἰς τὰ κατάλευκα σινδόνια, τὰ ὅποια εὐωδιάζουν ἀπὸ Ἰριδα, εἰς τὸ ἀβρὸν κρεβάτι τῆς παιδικῆς τοῦ ἡλικίας, μὲ τὰ χάρδια τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἰωάννου, ὁ Βαλεντίνος λησμονεῖ τὸ ἄχυρον, τὴν κοπρίαν, τὰς σκληρὰς σανίδας καὶ τὰ ἀκόμη σκληρότερα χαλίγια, τὰ ὅποια τόσον καιρὸν τῷ ἐχρησίμευσαν ἀντὶ κλίνης... Καὶ τὰ λησμονεῖ τόσον, ὥστε βυθίζεται ἀμέσως εἰς ὕπνον βαθόν, καὶ κοιμάται «σάν πεθαμένος» ὄλην τὴν νύκτα καὶ ὄλην τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, καὶ δὲν ἐξυπνᾷ παρά μὲ τὸν κώδωνα τοῦ Ἑσπερινοῦ...

★

Ποῖος θάνεγνώριζε τὸν Βαλεντίνον μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας; Κομψός, εὐλύγιςτος, γελαστός, ὠραίος, εἶχε γίνῃ καὶ πάλιν ὁ ἄλλοτε νεαρὸς ἱππότης, τοῦ ὁποῦ ἡ χάρις κατέκτα ὄλον τὸν κόσμον καὶ ἡ παιδρότης εἶχε θαυματουργήσῃ εἰς τὴν

Βενετίαν. Καὶ ὁμῶς ὄχι!.. Ἄμα τὸν ἐκύταξες προσεκτικώτερα, ἔδλεπες ὅτι δὲν ἦτο ὁ ἴδιος ὁ Βαλεντίνος. Ὑπάρχει διαφορὰ, καὶ μάλιστα μεγάλη. Καμμία εἰρωνεία εἰς τὸ βλέμμα τώρα, καμμία πονηρία εἰς τὸ μείδιμα, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα δὲν ἐξέρχεται ποτὲ λόγος πειρακτικὸς ἢ ἀλαζών... Ἡ δοκιμασία ὑπῆρξε σκληρὰ ἀλλ' ἀποτελεσματικὴ: Ὁ Βαλεντίνος ἐγίνεν ἄνθρωπος!

Καθημέραν, ἐν ᾧ διατρέχει τὴν γῶραν καὶ κύνῃ λαγούς, ὁ βαρῶνος Κερκόζ ἔχει τὸ ὕψος σκεπτικὸν καὶ συλλογίζεται τὸ μέλλον του... Ἡ περιουσία τοῦ κόμητος, ἐλαττωθεῖσα κατὰ διακοσίας χιλιάδας τάλληρα, τὰς ὁποίας αὐτός, ὁ Βαλεντίνος, κατεσπατάλησεν ἀφρόνως, ἐγίνε πλέον ἢ μετρία, καὶ ἡ οἰκογένεια Κερκόζ δὲν εἰμπορεῖ νὰ μένῃ οὕτω... Ἦτο δίκαιον, ἦτο ἀνεκτόν, μετὰ τὸσας καταστρεπτικὰς τρέλλας, ὁ ἄσωτος υἱὸς νὰ ζῇ ἀκόμη εἰς βάρους τῶν συγγενῶν του; Ὅχι, ὄχι, πρέπει νὰ φύγῃ. Ἄλλως τε, μὲ τὴν ὑγείαν καὶ μὲ τὴν δύναμιν, εἶχεν ἐπανεῖλθῃ ἡ κλίσις, καὶ ἰδοὺ ἀντηχεῖ πάλιν ἡ ἀόρατος ἐκείνη

σάλπιγξ, ἡ ὁποία ἄλλοτε, εἰς τὴν πολεμοχαρῆ, εἰς τὴν στρατιωτικὴν ψυχὴν τοῦ Βαλεντίνου, ἐσάλπιζε τὴν ἐφοδον...

Μίαν ἡμέραν, ἀποφασιστικὸς, παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ κόμητος.

— Πατέρα μου, τῷ λέγει, εἶνε ἔθος νὰ εὐρίσκειται πάντοτε ἓνας Κερκόζ ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Γαλλίας. Ἐπιτρέψατέ μου λοιπὸν νὰ ὑπάγω νὰ ὑπηρετήσω τὸν Βασιλέα, ὄχι πλέον ὡς φαρμόνος, ἀλλ' ὡς ἀληθῆς στρατιώτης. Τὰ βάρσανα, ὅσα δικαίως ὑπέστην, ὠρίμασαν τὸ πνεῦμα μου, καὶ ἠξέσῳρα ὅτι εἶνε ἀνάξιος νὰ διατάσῃ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἔμαθε ποτὲ νὰ ὑπακούῃ. Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ ἡ γελοία φιλοδοξία νὰ ποικτήσω ἀμέσως μεγάλον βαθμόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ τα εἴκοσι χρόνια μου δὲν ἔχουν δικαίωμα... Ἄλλα ζητῶ τὴν θέσιν μου ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ καὶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀδειχθῶ ἀνδρείος πολεμιστῆς καὶ νὰ κατακτήσω ἐπαξίως τὸν βαθμὸν μου.

Ὅποια ὑπῆρξαν αἱ διαθέσεις τοῦ κόμητος πρὸς τοὺς λόγους τούτους, τὸ φαντάζεσθε εὐκόλως. Ἴδου τέλος πάντων ὁ υἱὸς ὁ καλός, ὅπως τόσον πολὺ καὶ τόσον καιρὸν τὸν εἶχε ποθήσῃ! Συγ-

κεκινημένος καὶ συγχρόνως περιχαρής, γελῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρῶν του, ὁ λαμπρὸς πατὴρ θλίβει ἐπὶ πολὺ τὸν Βαλεντίνον εἰς τὰς ἀγκάλας του...

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, κάθε νεαρὸς εὐγενῆς ἀνευ περιουσίας, ἐδικαιούτο νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν βασιλικὸν στρατὸν ὡς σ η μ α ι ο φ ὀ ρ ο ς, (ἢ, ὅπως θὰ ἐλέγαμεν σήμερον, ὡς ἀνθυπολοχαγός.) Ἦτο ὁ μικρότερος βαθμὸς, ὁ ὁποῖος ἤρμοζεν εἰς ἓνα εὐπατρίδην, καὶ ὁ βαρῶνος Κερκόζ, μετὰ ἓνα μῆνα, ἦτο σημαιοφόρος εἰς τὸ σύνταγμα τῆς Καμπανίας.

Καὶ ἦτο τυχερός, διότι ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν κατάταξίν του, τὸ σύνταγμα ἀνεχώρησε διὰ τὸν πόλεμον.

Ἐμπρὸς οἱ αὐλήται, ἔπειτα ὁ ἀρχι-τυμπανιστής, ἔπειτα οἱ τυμπανισταί, ἔπειτα ὁ Βαλεντίνος ξιφήρης, καὶ ἀπὸ πίσω οἱ στρατιῶται...

— Ἐν-δύο!.. Ἐν-δύο!.. Βῆμα ὀδοιπορικόν!.. Ἐμπρὸς, μὲρς!..

Καὶ ἤχου ὁ αὐλοῖ, καὶ κροτοῦν τὰ τύμπανα, καὶ προχωρεῖ ὁ Βαλεντίνος ἀρειμάνιος καὶ καμαρωτός, ὡς νεαρὸς ἀλέκτωρ. Ὡ, μὲ τὴν θάρρος, μὲ πόσῃ ὀρμῇ θὰ ἔκαμνεν ἀμέσως ἐφοδὸν κατὰ τῶν Ἀγγλων!..

Διότι ὁ Βαλεντίνος, ὡς γνήσιος Γάλλος, τὸ νὰ σπᾶσῃ τὰ μούτρα τῶν Ἀγγλων τὸ θεωρεῖ ὡς τὸ καλλίτερον καὶ τὸ φρονιμώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ἄλλα πρὸς τὸ παρόν, τὸ σύνταγμα τῆς Καμπανίας ἔχει ἄλλον σκοπὸν, διότι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, αὐτὴν τὴν φορὰν, τὰ ἔχει μὲ τοὺς Αὐστριακοὺς. Ἄς εἶνε λοιπὸν καὶ Αὐστριακοί! Ὁ Βαλεντίνος δὲν φιλολογᾷ τέτοιαις δουλείαις. Τὶ Ἀγγλοί, τὶ Αὐστριακοί, φθάνει νὰ εἶνε ἐχθροί, καὶ ὁ μικρὸς Κερκόζ θὰ το δείξῃ.

Ἡ ἰδέα ὅτι βαίνει κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, τὸν ζωηρεύει, τὸν ἐνθουσιάζει, καὶ ἡ πελοπορία ἐκείνη, ὅσον ἐπιπλέον καὶ ἂν εἶνε, τῷ φαίνεται ἀπλοῦς περίπατος. Τὶ διαφορὰ ἀπὸ τὴν ὀδοιπορίαν ἐκείνην, ποῦ ἔκαμεν ἐπιστρέφων ἐκ Βενετίας! Τώρα τὰ πάντα εἶνε εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά: περιπατεῖ μὲ τὰ παιδρὰ ἄσματα τῶν στρατιωτῶν, γευματίζει ἀφθόγως μετὰ τῶν κ.κ. Ἀξιωματικῶν οἱ ὁποῖοι εἶνε ὄλοιοι εὐ-

«Ὁ Γιαννίδς προσήχετο.» (Σελ. 411, στήλ. α'.)

θυμοί, καὶ αὐριοὶ θὰ γίνου ὁ σύντροφος εἰς τὸν κίνδυνον καὶ εἰς τὴν δόξαν. Ἐπειτα πηγαίνει νὰ πολεμήσῃ, — τί ὠραία ζωὴ!

Ἐν ᾧ ὁ Βαλεντίνος ὀδοιπορεῖ περιχαρής, ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἄφισεν εἰς

τὸ Κερκόζ, περιμένουν ἀγωνιωδῶς τοὺς σπανίους ταχυδρόμους, οἱ ὁποῖοι ἐρχονται ἐκ Γερμανίας, καὶ δὲν ζοῦν πλέον παρὰ διὰ νὰ γαμινώσκουν τὰς ἐπιστολάς τοῦ νεαροῦ σημαιοφόρου: ἐπιστολάς συντόμους πάντοτε, βιαστικὰς, γραμμένας ἐπάνω εἰς κανὲν τύμπανον ἢ εἰς κανένα σάκκον, ἐκεῖ εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου. Μία τῶν ἐπιστολῶν τούτων ἔλεγε:

«Διήλθομεν τὰ σύνορα... Εἶμαι εὐτυχῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Βασιλέως. Ὁ λοχαγός μου, ὁ μαρκήσιος Πονταγιάκ, φαίνεται εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴν ὑψηροσίαν μου. Σὰς ἀγαπῶ πολὺ, ὄλου. Νὰ εἰπῆτε προπάντων εἰς τὸν Γιαννίδν ὅτι δὲν τον λησμονῶ, ὅτι εἶνε πάντοτε ὁ φίλος τῆς ψυχῆς μου καὶ νὰ μοῦ τον φιλήσετε πολὺ.»

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας νέα ἐπιστολή: «Ἠνώθημεν μετὰ τοῦ στρατεύματος, καὶ λέγου ὅτι ἡ μάχη θὰ δοθῇ αὐριον.»

Αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ κόμης Κερκόζ, ὅσον πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος ἦτο εἰς τὸν Βασιλέα, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἓνα δάκρυ, ὁ δὲ Γιαννίδς ἐτρέξεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ νάψῃ ἓνα κερί καὶ νὰ προσευχηθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Ὑβ.

Ἄλλα καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Γιαννίδς προσήχετο, ὁ Βαλεντίνος πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχε λάβῃ τὸ βάπτισμα τοῦ πυρός, τὸ δὲ αὐριο ἐκείνον, τὸ ὁποῖον ἐλεγεν εἰς τὴν ἐπιστολήν του, εἶχεν ἀνατεῖλῃ πρὸς ἐνὸς ἤδη μηνός. Ἴδου ἡ ἱστορία τῆς ἀξιωματικῆς ἐκείνης ἡμέρας.

Ἐνωρίς, μὲ τὴν πρωϊνὴν ἀκόμη ομίχλην, ὁ βαρῶνος Κερκόζ ἐπεθεώρει τὴν διμοίριαν του, παρατεταγμένη ἀπέναντι τῆς σημαίας. Μετέβαινον ἀπὸ τὸν ἓνα στρατιώτην εἰς τὸν ἄλλον, ζυγίζων τὰς πυριτοθήκας, δοκιμάζων κάθε πυρεκβόλον, ὅταν καλπασμὸς ἀντήχησε μακρόθεν: ἓνας ὑπασπιστῆς κατέφθανεν ἐσπευσμένως: — Τὶ σύνταγμα;

— Καμπανίας.

— Ποῦ εἶνε ὁ συναγματάρχης;

— Ἐκεῖ-πέρα, εἶπεν ὁ Βαλεντίνος δεικνύων μίαν σκιήν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, τὸ σύνταγμα ἐξεκίνηε ὀδηγούμενον ὑπὸ τοῦ συναγματάρχου αὐτοπροσώπως. Ἐφθασεν εἰς ἓνα μέρος, ὅπου ὑπῆρχε κυκλικὸν ὄχυρῳμα, ἠρειπωμένον πρὸ καιροῦ, ἐκ τοῦ ὁποῦ δὲν ἔμενον παρὰ καμμία τριανταριά κοφίνια μὲ χῶμα, καὶ μερικὰ ἀναχώματα, σχεδὸν κατερριμένα. Ὁ συναγματάρχης συνήθρισε τοὺς ἀξιωματικούς:

— Κύριοι, τοὺς εἶπεν, ὁ στρατάρχης σὰς κάμνει τὴν τιμὴν νὰ σας τοποθετήσῃ εἰς τὴν ἄκραν ἀριστερὰν τοῦ στρατεύματος. Ἄν ὁ ἐχθρὸς στραφῇ ἀριστερὰ, ὁ μέρος τοῦτο θὰ εἶνε σπουδαῖον. Ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν σας θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ τύχη ὄλου τοῦ στρατεύματος. Εἰς σὰς ὁ στρατάρχης ἀνέθεσεν ὄλας του τὰς ἐλπίδας.

Εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, κύριοι, κ' ἐνεργήσατε ὡς ἐντιμοὶ στρατιῶται τοῦ Βασιλέως!

Ἐν ᾧ ὁ συναγματάρχης ἀπήρχετο εἰς τὸ στρατόπεδον, ὁ λοχαγός, μαρκήσιος Πονταγιάκ, ἐπεθεώρει τὸ παράδοξον ἐκεῖνο ὄχυρῳμα, ὅπου ἔπρεπε νὰ πολεμήσῃ μέχρι θανάτου.

— Στὸ διάβολο! ἐγρύλλισεν ὑπὸ τὸν πολὺν του μύστακα, τί χάλια εἶνε αὐτὰ; Ὁχύρῳμα εἶνε αὐτὸ ἡ κόσκινο;

— Μπᾶ! ἀπήνησεν ὁ ὑπολοχαγὸς Λαννίλης, δὲν πειράζει! θὰ βουλώσω με τὲς τρύπες μὲ τὰ στήθη μας.

Ἦτο δὲ ὁ ὑπολοχαγὸς οὗτος νεαρώτατος, κομψὸς καλλωπιστῆς, τοῦ ὁποῦ ἡ ἄκρη ἀνδρεία ἀνεμιγνύετο συχνὰ μὲ αὐθάδη ἀλαζονείαν. Μολονότι εἶχε διέλθῃ τὴν νύκτα εἰς τὰς προφυλακὰς, εἰς ἔδαφος λασπώδες ἐκ τῆς βροχῆς, ὁ Βα-

«Ὁ Βαλεντίνος ἀρειμάνιος καὶ καμαρωτός.» (Σελ. 410, στήλ. γ'.)

λεντίνος παρετήρησεν ὅτι ὁ Λαννίλης ἀπέπνεεν ἄρωμα βερβένας καὶ ὅτι ὁ φιόγκος του ἦτο φρεσκότατος.

Περὶ τὴν ἐβδόμην ὠραν, ἡ ομίχλη ἐσκεδάσθη. Σχεδὸν ἀμέσως ὑπέκωφεν κρότος ἀντήχησε μακρόθεν, πρὸς τὸ κέντρον τοῦ στρατεύματος.

— Καλὴ ἀρχὴ! εἶπεν ἓνας στρατιώτης.

Καὶ οἱ κρότοι τῶν τηλεβόλων διεδέχοντο ἀλλήλους συνεχῶς, ὡς βρονταί, καὶ ἀντήχουν κατὰ διαλείμματα οἱ τουφεκισμοί, ἔμοιοι μὲ κρότον μετὰξῆς σχιζομένης. Ἄλλ' αὐτὰ ὄλα συνέβαινον εἰς ἀπόστασιν δύο λευγῶν ἦτο «δουλειὰ ἀλλωνῶν»... Ἦσυχώτατοι οἱ γρεναδιέροι τῆς Καμπανίας, εἶχον κατασκευάσῃ ἐστίας διὰ λίθων κ' ἐμαγεύεισαν πατάτας. Μερικοὶ ἀπεκοιμήθησαν.

Ὁ Βαλεντίνος, βλέπων ὅτι αἱ ὄραι παρήρχοντο καὶ ὁ θόρυβος τῆς μάχης ἐγίνετο ὄλονεν ἀσθενέστερος, ἤρχισε νὰ

συλλογίζεται, ὄχι χωρὶς λύπην: «Κρῖμα! δὲν θὰ εἶνε σήμερα!...» Ἄλλ' ἀποτόμως: «Φυλαγθῆτε!» διατάσσει ὁ λοχαγός. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, καθεὶς εὐρίσκειται εἰς τὴν θέσιν του.

Κυττάζετε ἐκεῖ-πέραν: ἓνα πρᾶγμα μαυρίζει καθ' ὄλην τὴν γραμμὴν τοῦ ὀρίζοντος... Μία ἀστραπή, δέκα ἀστραπαί, εἴκοσι ἀστραπαί!... Καὶ αἱ σφαῖραι πίπτουν βροχηδὸν ἐντὸς τοῦ κυκλικοῦ ὄχυρῳματος, κοπανίζουσαι τοὺς ὑπερασπιστὰς του ὡς ἐντὸς ἰγθίου... Οἱ γενναῖοι στρατιῶται ἀμύνονται καλά, πυροβολοῦν πανταχόθεν. Ἄλλα, χωρὶς τηλεβόλα, πῶς νὰ ποδώσουν τὰ ἴσα; Ὑπὸ τὰς βόμβας, τὸ ἀσθενὲς ὄχυρῳμα καταρρέει εἰς κόνιν. Ὁ Βαλεντίνος, σκεπασμένος μὲ χῶμα, τυφλός, κωφός, φωνάζει εἰς τοὺς ἀνδρας του: — Πῦρ!..

Δυστυχία! Ἐπεσεν ὁ λοχαγός, καὶ

πλησίον του πίπτει ὁ μυροβλήτης Λαννίλης!.. Καὶ μαζὶ τῶν, πόσοι ἄλλοι γενναῖοι στρατιῶται!.. Τὸ μικρὸν στρατεύμα, σκεπασμένον ἀπὸ σύννεφον καπνοῦ, πυροβολεῖ ἐμπρὸς του, χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτε...

Ἐξαφνα, ἀπὸ τὸ λευκὸν ἐκεῖνο σύννεφον, προβάλλουν αἱ λόγλαι τῶν Αὐστριακῶν, τὰ μυτερά κράνη τῶν πρόσωπά των τὰ μανιῶδη...

— Πῦρ!.. φωνάζει ὁ Βαλεντίνος. Ἄλλ' ὁ ἐχθρὸς κάμνει τόσον ὀρμητικὴν ἐφοδον, ὥστε εἰσέρχεται εἰς τὸ ὄχυρῳμα, μὲ ἀλαλαγμοὺς θριάμβου...

Κατὰ πλῆκτοι πρὸ τῆς ὀρμῆς ἐκείνης, οἱ Γάλλοι ὀπισθοχωροῦν ὀλίγα βήματα. Τί; θὰ ὑποχωρήσουσιν; Ὅχι! Διότι ὁ Βαλεντίνος Κερκόζ, ὁ μόνος ἀξιωματικὸς ποῦ μένει ὄρθιος, ἀρπάζει τὴν σημαίαν, καὶ μ' ἐν πῆδημα ὀρμῆς πρὸς τὸ πυκνότερον μέρος τῶν ἐχθρικών τάξεων.

Τοῦτο βλέποντες οἱ γρεναδιέροι τῆς

Καμπανίας, καταλαμβάνονται υπό μα- νίας λυσσώδους κ' έφορμούν με την λό- γην. — Την σημαίαν!... σώσατε την σημαίαν!

Και τρέχουν όλοι, και με κτυπήμα- τα λογχών, και με κτηπήματα κοπανών, ανοίγουν δρόμον μέχρι του αξιομακτικού των, τον όποιον περικυκλώνουν.

Η όρμη των είνε ακατανίκητος. Ο αυστριακός άρχηγός πίπτει, τρυπηθείς ά- πό λόγχην. Ο στρατός του διστάζει προς στιγμήν, κάμπτεται, και τέλος υποχωρεί.

Μόλις βλέπει τας ράξεις των λευ- κών στολών, ο Βαλεντίνος διατάσσει έφοδον και καταδιώκει τούς φυγάδας κατά πόδας. Θάρρος! Θάρρος! Ζήτω ο Βασιλεύς! Ο αυστριακός στρατός, διε- σκορπισμένος, άποσυντεθειμένος, άπο- γουτευμένος, ύψώνει λευκήν σημαίαν και παραδίδεται όλόκληρος. Οί Γάλλοι περικυκλώνουν τούς αίχμαλώτους των και τους άπάγουν.

Όταν ο Βαλεντίνος συνήλθε, παρε- τήρησεν ότι τα φορέματά του ήσαν τρυ- πημένα εις έξι μέρη, και ότι το δέρμα του επίσης είχε υποστῆ ζημίας. Άλλ' αϊ πληγαί ήσαν έλαφραί.

Η ιστορία της σημαίας ήτο ήδη γνωστή εις όλον το γαλλικόν στρατεύμα.

ολιγώτερον γενναίον από σας. Η άν- δρεία σας και ή έτοιμότης σας σας ά- ναδεικνύουν στρατιωτικόν σπανίας ά- ξίας. Σας προβάλλω εις λοχαγόν, δια να διοικήτε από τούδε το σώμα των άνδρείων, το όποιον τόσον καλά ώδη- γήσατε εις την μάχην. Έκτός τούτου, θά προτείνω εις τον Βασιλέα να σας παρασημοφορήσει με τον σιαυρόν του Άγίου Λουδοβίκου.

Ο δε Βασιλεύς, όχι μόνον τῷ άπένει- με το παράσημον, άλλ' έκηρύχθη και πρόθυμος να χορηγήσει εις τον Βαλεντι- νον όποιανδήποτε χάριν ήθελε τῷ ζητή- σει. Τότε ο Βαλεντίνος εζήτησεν από τον Βασιλέα να διορίση τον πατέρα του διοικητήν της Βρεττανίας.

Η Βρεττανία άπήλαυσε το ευεργέ- τημα συνειτής και πατρικής διοικήσεως, ο δε κόμης Κερκόζ, άνακτήςσας ήδη και περιουσιαν και δύναμιν, είχε την εύτυχί- αν, την ακόμη μεγαλειτέραν, να τα έ- φείλη, άμφότερα εις τον υιόν του.

Ο Βαλεντίνος εφρόντισε να σιχλοῦν πέντε χιλιάδες τάλληρα εις τον άδελ- φόν Ευτύχιον ύπέρ των πτωχών της Βενετίας, τούς όποιους περιέβαλε δω- ρεάν το Μοναστήριον. — Άρκετά χρή- ματα έστάλησαν επίσης και εις τα

ρεκάλεσε την Άστυνομίαν να αναζητήση τα ίχνη του κλέπτου. Άλλ' ήρχοντο πολύ άργά να τον τιμωρήσουν, διότι το πράγμα είχε ήδη γίνη. Μετά τινων μηνών μεγαλοπρεπή και πολυέξοδον βιον, εις την Βωκαίρην καθώς και εις την Άθινάω, ο κ. Μαρκήσιος Δελά Πονηριδ έξώδευσε και την τελευταίαν του πεντάραν... Νέκ σειρά λωποδυσιών, αϊ όποιαί δεν είχαν την επιτυχίαν των άλλων, τον έφρισαν εις τούς δυνχας της δικαιοσύνης του Λυών... Ούτως ώστε, αν εζήτητον σήμερα τα ίχνη του, θά τα εύρισκον εις το κάτεργον. Ναι, είχε δ·

«Ένα πλήθος παιδιά.» (Σελ. 412, στήλ. γ.)

κασθή και καταδικασθή εις καταναγα- στικά έργα εις το κάτεργον, όπου εύρί- σκετο πρό εξ μηνών, έσφαρισμένος εις τον ώμον με την κυανήν σφραγίδα του καταδίκου και κωπηλατών υπό την μά- στιγα του δεσμοφύλακος, Είδαν λοιπόν ότι εύρίσκετο καλά, και τον άφρησαν ... ανενόχλητον.

Τέλος ο κόμης Κερκόζ, ήθέλησε να- ταμείψη έπαξίως την θυμαστήν άφροσί- ωσιν του Γιαννιού. Τῷ έχορηγήθη το ωραιότερον κτήμα του Κερκόζ, με τα λειβάδια του, με τα χωράφια του, με τούς δεινδρώνας του και με τα ποιμνιά του. Ο Γιαννιός εγκατεστάθη εις το κτήμα, έπήρε δε γυναίκα του την Υβόννην Κοιτου, ή οποία ήτο τόσον καλή κόρη όσον και χαριτωμένη, και εζη εύτυχής και μακάριος, με ένα πλήθος παιδιά.

Έν τούτοις ο Βαλεντίνος δεν έθεωρή- θη εξωφλημένος άπέναντι του σωτήρός του, και εζηκολούθησε να τῷ δεικνύη την τρυφερωτέραν φιλίαν. Πολλά έτη άργότερα, όταν ο βαρώνος Κερκόζ, άρχι- στρατήγος πλέον, ήρχετο να αναπαυθή εις την πατρίδα του, ή μεγαλειτέρα του χα- ρά ήτο να διέρχεται όλόκληρους ήμέρας εις το κτήμα του φίλου του, δοκμάζων το νέον του κρασί, και χορεύων επί των γονάτων του τα μικρά Γιαννιόπου- λα, τα όποια ηύξανον και έπληθύνον- το... Ο Βαλεντίνος και ο Γιαννιός, ο στρατηγός και ο γεωργός, εύρισκον τρό- πον να είνε εύτυχείς ο εις δια του άλλου· τόσον είνε άληθές ότι μόνον οί καλοί άν- θρωποι ήξέυρον, τί εστί εύτυχία.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ Κατά το Γαλλικόν του Louis Morin ΤΒΛΟΣ ΤΟΥ ΑΣΠΤΟΥ ΓΙΟΥ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'

Τι θά τα κάμουν; Όραία έρώτησις! Και τί τα κάμουν τα κου- βάρια; τί το κάμουν το μαλλί; Όρατες και ζεστές κάλτσες.

Η Μαρία λοιπόν επι- χείρησε να πλέξη κάλ- τσες πρώτα για τον ά- δελφό της και για τον έαυτό της, και έπειτα, άμα θά μάθαινε καλλι- τερο πλέξιμο, για τον πατέρα της, για την μη- τέρα της, για τούς θεί- ους της, τέλος πάντων για όποιον ήθελε να της παραγγείλη.

Δεν ήτο φόβος ναποτύχη. Στην έξοχή, τα κορίτσια ξεύρουν να πλέκουν, για να πούμε έτσι, εκ γενετής. Δηλαδή νομίζεις ότι εγεννή- θηκαν μαθημένα. Σε τρεις ήμέρες, η Μαρία έτελείωσε τη μία κάλτσα του Γιαννάκη, και κοντεύει να τελειώση και την άλλη. Τι ώραία που είνε! Ο Γιαννάκης την θαυμάζει πολύ και βιάζεται να την φορέση άμέσως, γιατί συλλογίζεται, ότι είνε δώρον του πατέρα, της Μαρίας και του Άσπρούλη.

Του πατέρα που άγόρασε τα πρόβατα.

Της Μαρίας που έπλεξε την κάλτσα.

Του Άσπρούλη που έδωσε το μαλλί του.

Δεν έχει δίκη ο Γιαννάκης;

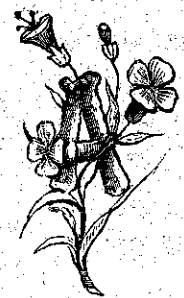
(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Άγαπητοί μου,

και με ήνάγκασαν να το αναβάλω έλ- λείπει χώρου. Σήμερα το κάμνω προ-

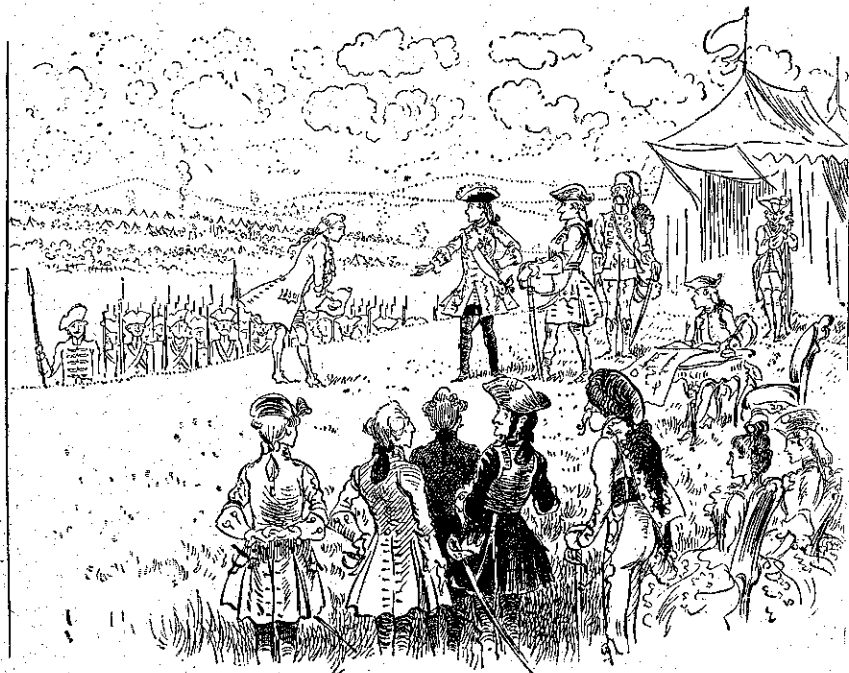
θύμως, άλλ' όχι και τόσον εκτενώς όσον ήθελα, διότι και πάλιν ο χώρος μας είνε περιορισμένος. Άλλά τί να γίνη! Η παρούσά μου είνε η τελευταία επι- στολή αυτού του έτους, και πρέπει να σας εΐπω όσα έχω, έστω και συντόμως.

Λοιπόν ναι, επιδοκιμάζω πληρέστα- τα τας ιδέας του Άγγέλου Α υ γ ε ρ ι ν ο υ, διότι κ' εγώ λυπούμαι κα- τάκαρδα όταν βλέπω τούς νεο υ σ γ ε ρ ο ν τ α ς, τούς όποιους μας περιγρά- φει. Και να σας εΐπω όλην την άλη- θειαν, λυπούμαι ακόμη περισσότερον, διότι ίσως κ' εγώ υπήρξα εις έξι αυ- τών, και αν ο Άγγέλου Α υ γ ε ρ ι ν ο ς μ' έβλεπεν όταν είχα την ήλι- κίαν του, δεν θα έμενε πολύ ενθουσιασμέ- νος... Ναι μὲν είχα κράσιν και ύγειαν

καλήν και ήμουν πάντοτε κόκκινος και ζωηρός, αλλά μου έλειπεν έντελώς η δύναμις, η εύρωστία εκείνη, την όποιαν χαρίζει η σωματική άσκησις, ο περι- πατος, η πρωινή έγερσις, η γυμναστι- κή. Ένθυμούμαι, ότι άκριβώς το έτος που έτελείονα το γυμνάσιον, ιδρύετο εις την πατρίδα μου το πρώτον Γυμναστή- ριον. Έπομένως δεν έλαβα καιρόν να φοιτήσω εις αυτό. Έως τότε η Γυ- μναστική μας ήτο γνωστή — δυστυχείς άνθρωποι! — μόνον εκ φήμης μακρι- νής, μόνον εκ όνείματος. Ούτε εις τα ιδιωτικά ούτε εις τα δημόσια Σχολεία ήτο εισηγμένη. Και όχι μόνον εις την πατρίδα μου παρετηρείτο αυτή η έλλει- ψις, αλλά και εις τας Άθήνας, και εις όλον το Κράτος. Μόνον τα ιδιωτι- κά Έκπαιδευτήρια της Κερκύρας, — πρώτιστα εις το είδος των από τότε, — επέβαλλαν εις τούς μαθητάς των και όλίγην γυμναστικήν. Ημεις οι άλλοι άνετρεφόμεθα άποκλειστικώς με μέσους άορίστους και με υπερσυντελικούς, και κανείς ποτέ δεν έλαβε τον κόπον να μας εξηγήση ότι η ανάπτυξις των μυών είνε τόσον άναγκαία δια την ζωήν όσον και η ανάπτυξις του πνεύματος. Μόνον όσοι ύ- πηρέτου άργότερα εις τον στρατόν, έ- λάμβαναν την σωτήριον εύκαιρίαν να γυμνάσουν κάπως το σώμα των. Άλλά και του ευεργετήματος τούτου, ως πρω- τότοκος, έστερήθη, και ούτως έμεινα έντελώς άγύμναστος. Και το αποτέ- λεσμα ποιον; Ίδού τώρα κουράζομαι εύκολα, δεν είμπορώ ναπολεύσω την ζωήν όπως άλλοι, δεν είμπορώ να έρ- γασθώ όσον θέλω, δεν είμαι εις θέσιν, — το χειρότερον, — να ύπηρετήσω την πατρίδα μας παρά μόνον δια της γρα- φίδος, και αισθάνομαι ότι ο βίος μου θά είνε και βραχυτέρος και ολιγώτερον εργατικός, δηλαδή παραγωγικός και χρήσιμος, παρά όσον θά ήτο, αν είχα γυμνάση ένωρίς και το σώμα.

Και λέγω ένωρίς, διότι όταν έ- μαθαι κατόπι τί έπρεπε να κάμω, ήτο πλέον άργά. Μου έλειψεν εξ αρχής η έξις, και επομένως όσην και αν είχα θέλησιν, δεν ήτο δυνατόν να συνειθίσω εις βίον διαφορετικόν. Έπειτα, όταν εισέλθη κανείς πλέον εις το πρακτικόν στάδιον, όταν αρχίση την βιοποριστικήν εργασία, δεν έχει πλέον καιρόν διαθέ- σιμον, όσον έχουν τα παιδιά, οί νέοι, οί σπουδασταί... Δι' αυτό, βλέπετε, οί πρεσβύτεροι σας κοπανίζουν καθημερι- νώς το «έπιμελού κοπιάζε ένόσφιν είσαι νέος...» Είμπορούμεν να εΐπωμεν, ότι το έπιμελού το λέγουν δια τα μα- θήματα, το κοπιάζε δια την γυμνα- στικήν. Και τα δύο επίσης σπουδαία, και τα δύο επίσης άπαραίτητα.

Αυτά συνέβαιναν εις την εποχήν μου. Τα ίδια άρά γε συμβαίνουν και

«Σας προβάλλω εις λοχαγόν.» (Σελ. 412, στήλ. β')

Έβεβαίωσαν τον Βαλεντίνον, ότι άνευ αυτού, η μάχη θά ήτο χαμένη και ότι ο ήρωϊσμός του είχε σώση το στρα- τεύμα. Είχε αναδειχθή λοιπόν ήρωσ. Ο στρατάρχης έκάλεσεν ένώπιόν του τον Βαλεντίνον.

— Κύριε Κερκόζ, τῷ είπεν, η έ- πίθεσις των Αυστριακών κατά του ά- ριστερου μας θά έπροξενεί καταστρο- φήν, αν ήθελε συναντήση αξιομακτικόν

βουνα του Πεδεμοντίου δια τον γέροντα Λορέντζον. Δια των χρημάτων αυτών, ο Λορέντζος και η αγαθή Δομένικα έ- ζησαν με κάπως περισσοτέραν άνεσιν, και ήμπορούσαν τώρα να πίνουν και ο- λίγον κρασί, χωρίς, να είνε αναγκασμέ- νοι να περιμένουν γάμους η βαπτίσια.

Κατά τρίτον λόγον, ο βαρώνος Κερ- κόζ, ήθέλησε να κανονιση τούς λοχαρια- σμούς του με τον Πονηριδην, και πα-

(εμπορείς ναλλάξης ψευδώνυμον ὅπου θέλεις πληρώνων 1 δραχμὴν ὡς δικαίωμα ἀλλαγῆς· αὐτὸ λέγει ὁ Κανονισμός.) **Ροδία Κορηγιτίδα** (να ἰδοῦμε λοιπόν, θὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν σου ὁ ἐξάδελφός;) **Ἀμαρυλλίδα** (τὰς ἐδέχθη·) **Ἄγγελος τῆς Χαῖρας** (ἐλπίζω, δι' ἄλλοτε δὲν θάρρησ' ὅσον· να μου γράψῃ·) **Βοσκὴν τῆς Ροδόπης, Κόκκινον Καπελάκι** (τοὺς χαιρετισμούς μου εἰς τὸν μνηστήρά σου·) **Τζάμον Ἀνακατωμένον** (διόλου δὲν με στενοχωροῦν τὰ γράμματά σου, καὶ εἰμπορείς να μου γράψῃς ὅσον συχνὰ θέλῃς·) **Συνοριωτάκι** ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν·) **Μῆ μου Ἄπτου** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φωτογραφίαν· εἶνε ὠραία καὶ φαίνεται δι' αὐτὴν ὁμοιάζει·) **Θεὰν τῆς Γεωργίας** (πρέπει να ἰδῆς τὸν ἀριθμὸν τῆς ἀποδείξεως τοῦ 1902 καὶ ὄχι τοῦ 1903·) **Ομίχλην** (βραβεῖον ἔστειλα· να ἰδῶ πότε θὰ μου ἐαναγραφῆς·) **Πάνα, Κλεῖδα τοῦ Πόντου, Χρυσόπτερον Ἀλκινόνα** (να εὐρῆς ἄλλο ψευδώνυμον διότι αὐτὸ ποῦ προτείνεις ὁμοιάζει μ' ἓνα ποῦ ἔχομεν ἤδη·) **Μελιχρὰν Ἀκτινα** (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάδιον·) **Παραγοῦ Παρόντα** (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις·) **Ἀν-Λαίφ τῶν Πατησίων** (ἀ, μπᾶ! μή τα πιστεύῃς αὐτὰ· πῶς εἶνε δυνατόν να λέγω ψευδώνυμα;) **Ἐπιμελῆ Μαθητριά** (ἐνο·α σου!) **Ἀραγιτίσαν Τραπεζοῦντιον Μόρωσιν** (να δοξάζῃς τὸν Θεόν, ποῦ ἡμπέρεσα να σου δημοσιεύσω δύο μόνον πληροφορίας·) **Ἄγγελος τῆς Βύτυχίας, Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως** ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν·) **Νύμφη τοῦ Σηκουάνα** (μὴ λημονῆς να ὑπογράφῃς καὶ μετὰ τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου· ἢ ἐπιστολή σου πολὺ μ' εὐχαρίστησε·) **Καρδιογράφην** (βραβεῖον ἔστειλα·) **Κεράτιον Κόλπον** (αἱ ἀσκήσεις σου δεχταί·) **Μικρούλαν Πατριωτῆν** (τὰ ἔστειλα, καὶ θεβαίωσ θ' τὰ ἔλαβες·) **Μεσημβρινὴν Ἀκτινῆ** (εὐγε, μεγάλην φιλομουσίαν μαρτυρεῖ ἡ ἐπιστολή σου·) **Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Δεκεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δε λύσεις δεκταί μέχρι τῆς 12 Φεβρουαρίου

Ὁ χαρακὴς τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέον να γράφωσ τὰς λύσεις των οἱ διακρινόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Τραπεζίῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

608. Λεξιγραφίος.

Δύο γράμματ' ἂν ἐνώσω
 Μεθ' ἑνὸς κοινού συνδέσμου,
 Τύραννον θὰ φανερώσω,
 Ἄλλὰ ποῖον, σὺ πιά πέσ μου
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀύρας τῆς Κερκύρας.

609. Συλλαβόγραφος.

Μετὰ τὸ ἦμισυ φωνάζω
 Μετὰ τὸ ἄλλο σὲ σπαράζω·
 Τ' ὄλον μου ἀπὸ τῆ ὕψη
 Εἶνε ἀδύνατον να λελήθῃ.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ναύτου.

610. Ἀναγραμματισμός.

Ἦτο μάντις τις ἀρχαῖος, ἀλλ' ἀναγραμματισθεῖς,
 Στὴν χρεῖαν τῶν ὀρίων κατετάχθη παρεούθις.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀύρας τῆς Κερκύρας

611. Πυραμίδ.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν δένδρον
 * + * = Σύνδεσμος.
 * + * + * = Ἀρχαία πῶλις
 * * + * * = Ἄψυχος ὕλη.
 * * * + * * * = Ἱερὰ τελετή.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ψυχῆς.

612. Αἶνιγμα.

Κάποιος γενάρχη· τάρσενικόν μου
 Δεῖγμα φίλιός το οὐδέτερόν μου.
 Ἐστάλη ὑπὸ Πιπίτας Θ. Ἀθανασιάδου

613. Τρίγωνον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΔΑΚΚΟΟΟΥΥΥΥΣΣ να σχηματισθῇ ἰσοσκελὲς τρίγωνον, με πλευρὰς ἐκ πέντε γραμμάτων ἑκάστη.

Ἐστάλη ὑπὸ Πιπίτας Θ. Ἀθανασιάδου

614. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Αὔ! Γιάννη! Γιάννη! ἔλα, ποῦ τρέχεις;
 δὲν ἔρχεσαι να καίξωμε κυρτό;
 — Δὲν μπορῶ τώρα· πάγω, τὰτὸ μου, να φάγω κατὶ καλό.
 — Μὰ τί θὰ φῆς;
 — Ἄ, δὲν ξέρω! Πρώτης κανένα συνδρομητὴν τῆς Διαπάλασεως να σοῦ το πῆ.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πῶς-με-λίνα.

615. Ἱστορικὴ Ἐρώτησις.

Ποῖαι εἶνε αἱ τρεῖς μεγαλύτεραι μάχαι αἱ ὁποῖαι ἐγένεσαν κατὰ τὸν 19ον Αἰῶνα;
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰππῶν τῆς Ομίχλης.

616. Μαγικόν Γράμμα μετ' Ἀκροστιχίδος.

Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κατωθὶ λέξεων διὰ δύο ἄλλων πάντασι τῶν αὐτῶν, σχηματίσει ἄλλας τῶσας λέξεις, ὧν τὰρχικὰ κατὰ σειράν ἀποτελοῦν Νηρηΐδα:
 στρογγή, τόσον, Ἄργος, ἔλος, πῶλιθις
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίας τοῦ Βορίπου.

617. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρώτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἑλληνικὴν νῆσον, τὰ δὲ δεύτερα ἀρχαῖον Θεόν:

- 1. Σαρατηγός. 2. Πρωτεύουσα. 3. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4. Τετράποδον. 5. Ἐρπετόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρητιοῦ Κασάνου.

618. Ρωνήεντολίπον.

δς - πρ - τ-μὲν - ποττ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθίμου τοῦ Βασιλείου.

619. Γρῆφος.

τα
 τα τα
 τα X τα / σω Κίμ.
 τα τα
 τα

φόρα 1

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθίμου τοῦ Βασιλείου

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Δοκίμων τῶν φύλων 43,44 καὶ 45

494. Ὅστις, (ὄς, ἴρις.) 495. Μένδης (μὲν, δὲς) - 496. Δοθη-πύλη. 497. Ἥλιος, Ἥλια, Ἴλιον.

498. ΟΤΙ (εὐλόγει Τὸν...) ΔΕΝ ΤΙΣ (καλοῦσι Τὸν...) ΔΕΡΑΣ ΙΣΗ (ἩΣΙοδος...) ΓΕΡΑΝΟΣ ΝΑΝΟ ΣΟΣ

500-505. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Τ: κτήμα, τόσος, τόφος, πότος, κόςτος, τότος.

— 506. ΚΟΝΩΝ (ΣάΚας, ἡμίΟνος, Σιμωνίδης, Εὐρωτάς, Κώνωψ.) — 507. Θεῶ μάχε-

σθαι δεινόν ἐστι καὶ τύχη. — 508. Ἡ μυία καὶ ὁ οἶς καὶ ἡ αἶψ εἶνε πάντα ζῶα.

509. Σάλων (σὸλ, ὦν.) — 510. Κύρος-Πύρος. — 511. Ἐλδα, Ἄδελ. — 512. Λύρα-λίρα.

513. Π X Σ 514. Χαλεπὸ ἔργον
 Υ Ε Ε δόξα ἔπεται (λαμ-
 Ρ Λ Ρ θάνομεν ἀπὸ ἐν
 Κ Ρ Ο Ι Σ Ο Σ γράμμα ἐναλλάξ τῆς
 Φ Δ Τ τετάρτης σειράς καὶ
 Ο Ω Ι τῆς δευτέρας, ἔπειτα
 Σ Ν Σ δὲ τῆς τρίτης καὶ τῆς
 πρώτης.) — 515-519

Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΡΕΑ: Κρέας, μωρέα, Κορέα, φρέαρ, έρέα. — 520-522. 1, Τὸ πῆ (τόπι). 2, Ἡ Μύκονος (εἰμὶ κῶνος). 3, Τὸ μέταλλον (μετ' ἄλλων.) — 523. ΜΗ ΠΑΣΙ ΠΙΣΤΕΥΕ (ΜΗκων, ΠΑρος, ΣΙμων, ΠΙΣτις, ΤΕΥχος, Ἐλάτη) — 524. Μελέτα τὸ μέλλον. — 525. Μίσει τάδοξα μεγαλεῖα.

526. Ἀπολλόδορος (Α, πωλῶ, Δῶρος). — 527 Πάρμων· Ἄμμων. — 528 Διδῶ δίδω.

529 ΚΥΔΟΣ 530 Μητρός τε καὶ
 ΠΟΙΟΣ πατρός καὶ τῶν ἄλ-
 ΜΕΡΟΣ λων προγόνων ἀπάν-
 ΘΕΡΟΣ των τιμιωτέρων ἐστίν
 ΜΙΝΟΣ ἡ πατρίς καὶ σεμνότερον καὶ ἁγιώτερον.

— 531 535. 1, Ἡ μυγαλῆ (εἰμὶ γαλῆ). 2, Ἡ Κυρήνη (κῆρήνη). 3, Ἡ πέγνα (εἰπέ να.) — 534-536. 1, Ἡλιος, ἦλος, ὄλος, ὄσος, ἴος, ἴον, ἴων, κίων, καίων, Παιών, πρίων, Ὀρίων. 2, Θρίξ, Θράξ, ρίξ, Ρᾶ, ὄρα ὄρη, κόρη, κόμη. 3, Κόμη, κῆρη, ὄρη, ὄρα, ὄρα, ὄρας, ὄρος, ὄρος, πόρος, Πᾶρος, πᾶρος, πᾶρον, πᾶγων, πᾶγων. — 537-541. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΔΩ: Δῶρον, Ἀδωνίς, δῶμα, ἐδῶ, δωροῦμαι. — 542. ΤΑΡΟΣ-ΑΒΑΝΑ-ΝΕΡΩΝ (ΤΑΝαίς, ἌΒΕΑ, ΓΑΡύφαλον, ΟΝΩριος, ΣΑΝις.) — 543. Τὸ τὰς εὐσργεσίας ὑπομνησκέναι καὶ λέγειν μικροῦ δεινῶμοῖον ἐστὶ τῷ ἀνειδίκεον. — 544. Μηδενὶ ποτηρῶ σῆνισθι (μηδέν- ἴππον· ἦρος- ἦν- ἴσθι)

ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"
 ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσῶν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
ΤΟΜΟΣ 8 (οἱ ἐξῆς: 1. 3. 8. 9. 12.13.14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.
ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων να ἐξαντληθῆ) φρ. 10.
 ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)
ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδεται φρ. 3. — Χρυσόδοτος φρ. 6.
ΤΟΜΟΙ 4: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 190. 1902 ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδ. 7. — Χρυσόδοτος φρ. 10.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΝΑΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ